

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεικλιμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)

Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἔτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγυπτίου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθήναι, 28 Μαρτίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 17

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΚΑΙ ΤΑ ΕΝΝΙΑ ΑΔΕΡΦΙΑ ΛΑΓΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μιά φορά καὶ ἕναν καιρὸ ἦταν ἕ-
νας βασιλιάς καὶ ὅπως ξύπνησε μιὰ
αὐγὴ εἶδε πάνω στὸ προσκέφαλό του
νὰ περπατᾷ ἕνα ζωῦφιο σὰν μικρὸ
σουσάμι. Τὸ πρόσεξε μὰ δὲν τὸ γνώ-
ρισε.

Παραξενεύτηκε μ' αὐτὸ καὶ θέλον-
τας νὰ μάθῃ τί ἦταν, τὸ κλείσε σ' ἕνα
κουτάκι.

Ἀφοῦ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι
καὶ ἐνίφθηκε καὶ ἐντύθηκε, φώναξε
τῇ δωδεκάδᾳ του καὶ ἀνοίγοντας
μπρὸς σ' αὐτὴν τὸ κουτάκι, ἐζήτησε
νὰ τοῦ εἰποῦν τί ζωῦφιο ἦταν αὐτό.

Τὸ κοίταξαν ὅλοι μὲ τὴ σειρά τους,
μὰ κανένας δὲν μπόρεσε νὰ τὸ γνω-
ρίσῃ καὶ στὸ τέλος εἶπανε πὼς τέτοιο
δὲν εἶχαν ξαναῖδεϊ στὴ ζωὴ τους.

Τοῦ βασιλιά τοῦ ἐκεντήθη πολὺ
ἡ περιέργεια καὶ φώναξε καὶ ἄλλους
ἀνθρώπους τοῦ παλατιοῦ του μήπως
μάθῃ ἀπ' αὐτοὺς τί εἶναι, μὰ κι' ἐ-
κεῖνοι δὲν τὸ ξέρανε. Μόνον μιὰ με-
σόκοπη καθαρίστρα, ποὺ δὲν ἦταν
πολὺ καιρὸ στὸ παλάτι, καθὼς τὸ
ἀντίκρυσε, τράβηξε μὲ τὰ δύο τῆς
χέρια τὰ μάγουλά της καὶ ξεφώνισε :

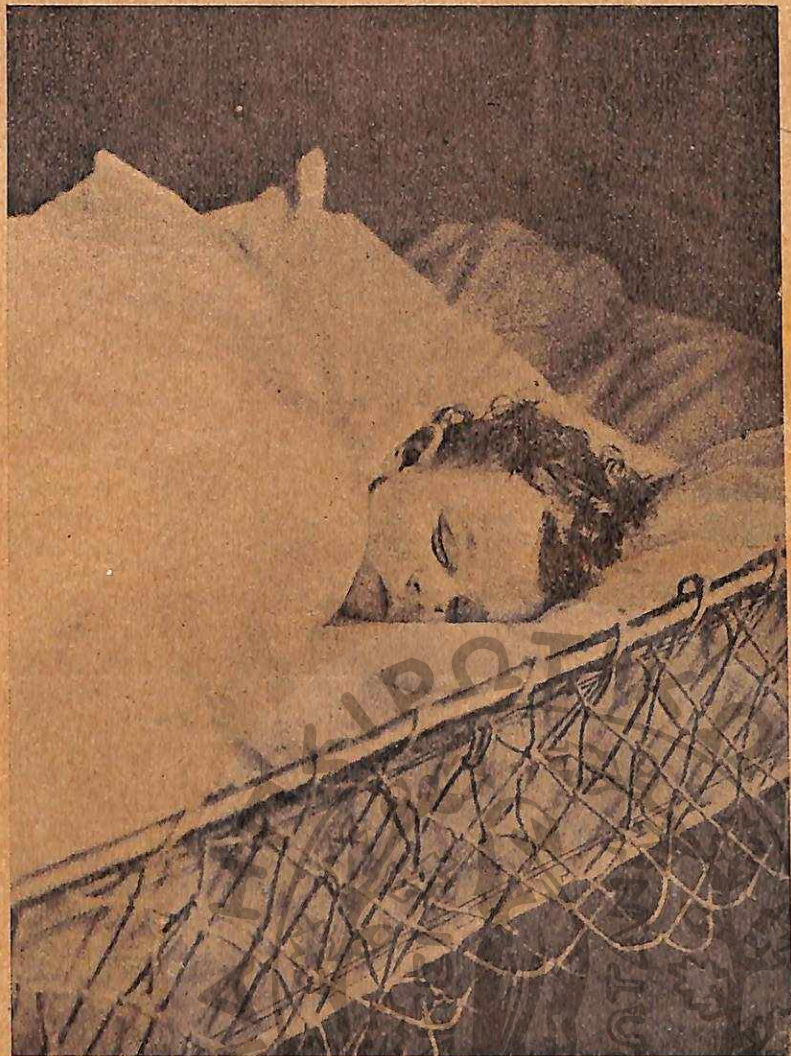
— Πῶ! πῶ! Πολυχρονεμένε μου,
αὐτὸ τὸ ζουζοῦνι τὸ λένε ψεῖρα καὶ
τὸ χουνε προικὶ ὅσοι δὲν λούζονται,
δὲν χτενίζονται, δὲν καθαρίζονται,
καὶ τὴν γρηγοράδᾳ ποὺ ἔχει στὰ πό-
δια της ἡ καταραμένη, τὴ φουμίζει
ὁ κόσμος μὲ τούτη τὴν παροιμία :

«Μιὰ κουτσὴ ψεῖρα, ὡς ποὺ νὰ τὴν
δῇς, ἑπτὰ μαξιλάρια περπατᾷ!» λο-
γάριασε τώρα σὲ πόσα τέτοια γυρίζει
μιὰ ἄλλη μὲ γερὰ πόδια.

Ὁ βασιλιάς ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή,
ἔβαλε στὸ κουτάκι ποὺ εἶχε τὴν ψεῖ-
ρα ζάχαρι, καὶ ἡ ψεῖρα τρώγοντας
ἀπ' αὐτὴν, ἐμεγάλωσε καὶ ἔγινε ἴσα μ'
ἕνα κουκί.

Τότε ὁ βασιλιάς τὴν σκότωσε,
καὶ ἀφοῦ πήρε τὸ τομάρι της, ἔβαλε

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

ΑΥΓΕΛΑΚΙ - ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ

Κοιμάται κι' ὀνειρεύεται
Τὸ ἀμέριμνο παιδάκι...
Πῶς μοιάζει στὸ κρεβάτι του
Μὲ τοῦ θεοῦ ἀγγελάκι!

Μὰ σὰν ξυπνήσῃ, ἄχ τί κακό!
Τὸ ἥσυχο ἀγγελάκι
—Φωνές, τρεχάλες, κλάματα
Θά μοιάξῃ... διαβολάκι!

νά διαλαλήσουν σ' όλο του τὸ βασίλειο, πὼς ὅποιος βρῇ ἀπὸ τί ζῶο ἦταν τὸ τομάρι αὐτό, θά τοῦδινε τὴ βασιλοπούλα γυναικα του.

Πῆγαν πολλοὶ καὶ τὸ εἶδαν, μὰ κανέναν δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ ἀπὸ τί ἦταν καὶ μόνον ἓνας ξένος μὲ γερὴ κορμοστασιά καὶ μάτια παρὰ-ξένα βρῆκε πὼς τὸ τομάρι αὐτὸ ἦταν φείρας. Τότε ὁ βασιλεὺς, σύμφωνα μὲ τὸ διαλάλημά του, ἀνταχάστηκε μὲ κρύα καρδιά νὰ δώσῃ τὴν βασιλοπούλα στὸν ἀγνωστο καὶ ξένον.

Ἐγινε σύνταχα ὁ γάμος μὲ βιολιά, χοροὺς καὶ γλέντια καὶ ἐτοιμάσθηκε ὁ ξένος μὲ τὴν βασιλοπούλα νὰ πᾶνε στὸν τόπο του.

Ὁ βασιλεὺς ἔδωσε στὴν κόρη του πολλὰ δῶρα καὶ ἀκόμη τρία περιστέ-γιά νὰ τοῦ στέλνῃ ἀργότερα μὲ αὐτὰ γράμματα καὶ, ὡς τὰ σύνορα τοῦ βασιλείου του, τοὺς συνόδευσε μὲ ὅλη του τὴν ἀκολουθία. Ἐκεῖ ἀπο-χαιρετισθῆκανε καὶ χωρίσανε.

Ἀμὰ περπάτησαν λίγο ἡ βασιλοπούλα μὲ τὸν ἄντρα της, τὴν πῆρε αὐτὸς στὸν ὦμο του καὶ τρέχοντας σὺν ἀστραπῇ πέρασε, σὲ λίγη ὥρα, βουνὰ λαγκάδια καὶ δάση, ποὺ καὶ τὸ καλύτερο ἄλογο, ἔβγανε μέρες νὰ τὰ περάσῃ.

Φτάσανε ἔτσι σ' ἓνα πολὺ μακρυνὸ μέρος, τότε ὁ ξένος κτύπησε μὲ τὴν γροθιά του τὴ γῆ καὶ ἔκανε ἓνα μεγάλο χάλασμα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ κατέ-βηκε μὲ τὴν γυναικα του σ' ἓνα σιδε-ρένιο πύργο, ποὺ ἦταν στὰ κατὰ-δαθα τῆς γῆς, τὴν κλείδωσε μέσα καὶ ἔφυγε.

Ὅταν ἐνύκτωσε, ξαναπῆγε αὐτὸς καὶ τῆς παρουσιάστηκε σὺν ἑνὸς ψη-λὸς θεόρατος ἀράνης, χτύπησε μὲ τὸ χέρι του κάτω καὶ ἀναπήδησε μὲ τὸ χέρι του ἓνα τραπέζι μὲ πολλὰ φαγιά.

Ἀμέσως ἄρχισε νὰ τρώῃ ἀχόρτα-γα, ἐνῶ τῆς βασιλοπούλας δὲν τῆς πῆγαινε κάτω οὔτε μπουκιά ἀπὸ τὴν σαστιμάρα της καὶ τὸ φόβο της.

Ὁ Ἀράπαρος σὺν ἀπόφραξε τῆς εἶπε:

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄνθρωπος, εἶ-μαι στοιχειό, ὅλη μέρα θά λείπω καὶ τὸ βράδυ ποὺ θά ἔρχομαι καὶ θά κοι-μόμαστε, θά σοῦ βυζῶναι τὸ μικρὸ δακτυλάκι τοῦ χερσιού σου γιὰ νὰ παίρνῃ ἀπὸ τὸ αἷμα σου τὴ δύναμη ποὺ χρειάζομαι.

Καὶ τὴν ἔβαλε νὰ στρώσῃ νὰ κοι-μηθῶνε.

Ἐστρώσε ἡ βασιλοπούλα καὶ ἔπε-σε, τότε αὐτὸς ἔγινε ἓνα μεγάλο φί-δι, πῆρε στὸ στόμα του τὸ μικρὸ της δακτυλὸ καὶ ἄρχισε ἀπὸ ἐκεῖ νὰ βυ-ζαίνει τὸ αἷμα της ὡς ποὺ ἀποκοι-μήθηκε.

Μὲ τὰ χαράματα ξανάγινε Ἀρά-πης, κλείδωσε μέσα στὸν πύργο τὴ γυναικα του καὶ ἔφυγε.

Ἡ βασιλοπούλα μόνη της ὅλη μέ-ρα στὸν κατασκότεινο πύργο, ἔκλαι-γε τὴ μοίρα της.

Ἀμὰ ξαναπῆγε πῆγε ὁ Ἀρά-πης καὶ σὺν ἔφαγε, ἔγινε πάλι φίδι καὶ ἀποκοιμήθηκε βυζαίνοντας τὸ αἷμα τῆς βασιλοπούλας.

Αὐτὸ γινόταν κάθε βράδυ καὶ ἔτσι πέρασε κάμποσος καιρὸς ὡς ποὺ ἡ βασιλοπούλα ἔπιασε καὶ ἔκανε ἓνα γράμμα στὸν πατέρα της καὶ τοῦ ἔ-γραψε τὰ βάζαντά της.

Τὸ γράμμα τὸ τίλλε προσεχτικὰ καὶ τὸ ἔδωσε κάτω ἀπὸ τὴν φτερούγα τοῦ ἐνὸς περιστεριοῦ.

Τὸ πρῶτ' σὺν ἀνοίξε ὁ Ἀράπης νὰ φύγῃ, ἔαμολισε αὐτὴ πίσω του τὸ πε-ριστέρι, μὰ αὐτὸ δὲ πρόφθασε νὰ πᾶῃ ψηλὰ καὶ ὁ Ἀράπης μὲ μιὰ σαΐτιά τὸ σκότωσε καὶ χωρὶς νὰ τὸ ψάξῃ, γύ-ρισε καὶ τὸ ἔδωσε τῆς βασιλοπούλας νὰ τὸ μαγειρέψῃ γιὰ λόγου της.

Ἡ βασιλοπούλα πῆρε τὸ γράμμα ἀπὸ τὸ σκοτωμένον περιστέρι τὸ ἔβα-λε στὴ φτερούγα τοῦ δευτέρου, καὶ τὸ ἔαμολησε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ' σὺν ἔφυγε ὁ Ἀράπης. Ἐκεῖνος τὸ εἶ-δε, τὸ σκότωσε μὲ μιὰ σαΐτιά καὶ ἔ-ψαχτο, τὸ ἔδωσε τῇ γυναικαί του.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ', πῆρε ἡ βασιλοπούλα τὸ τρίτο περιστέρι, τοῦ ἔβαλε τὸ γράμμα στὴ φτερούγα καὶ συμβούλεψε νὰ μὴ βιασθῇ νὰ πετάξῃ ἀμέσως, παρὰ νὰ κρυβόταν μέσα σὲ χαμόκλαδα, καὶ ἄμὰ καταλάβαινε πὼς ὁ Ἀράπης εἶχε φύγει μακριὰ, τότε νὰ πέταγε καὶ νὰ πῆγαινε τὸ γράμ-μα στὸν πατέρα της. Αὐτὸ καὶ ἔγινε.

Σὲ τρεῖς ἡμέρες τὸ περιστέρι ἔφτα-σε στὸ παλάτι τοῦ πατέρα της. Ὁ βα-σιλεὺς σὺν τὸ ἀγνάτεψε ἀπὸ μακριὰ ποὺ ἐρχόταν, τὸ γινώρισε καὶ χάρηκε πὼς θά τοῦ ἔφερνε νέα ἀπὸ τὴν ξε-νιτεμένη κόρη του.

Τὸ περιστέρι τοῦ τὸν ζύγωσε, κά-θησε στὸν ὦμο του καὶ σήκωσε τὴν φτερούγα του, πῆρε ὁ βασιλεὺς τὸ γράμμα καὶ διαβάζοντάς το, ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ σὲ λίγο ὅλο τὸ παλάτι τὸ πλῆκνος συμφορά καὶ μαυρίλα.

Ἀμὰ ἤρθε στὰ συγκαλὰ του ὁ βα-σιλεὺς, κάλεσε τὴν δωδεκάδα του καὶ κάνανε ὅλη νύχτα συμβούλιο πὼς νὰ ἐλευθερώσουν τὴν βασιλοπούλα, μὰ δὲν βρῆκανε κανένα τρόπο.

Στὸ τέλος ἀποφασίσανε νὰ διαλα-λήσουν μὲ διαλαλήταδες στὸν κόσμον, πὼς ὁ Ρήγας εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ σπουδαία συμβουλή καὶ νὰ πᾶῃ ἐλευ-θερὰ ὁ καθένας στὸ παλάτι νὰ τοῦ τὴν δώσῃ, ἀφοῦ μάθαινε ἀπ' αὐτὸν γιὰ ποῖο πράγμα τὴν ἤθελε.

Πῆγε κόσμος καὶ κοσμάκης καὶ ἔδινε τὴν συμβουλή του, μὰ καμμιά ὁ βασιλεὺς δὲν βρῆκε σωστὴ καὶ πρακτικὴ.

Πῆγε καὶ μιὰ γριά, καὶ σὺν ἀκου-σε τί τρέχει, εἶπε τοῦ βασιλεῖ.

— Ἐγὼ, πολυχρονεμένη μου, βρῆ-κα μιὰ φορά στὴν ἀκροποταμιά ποὺ σύναυγα πῆγα νὰ πλύνω ἐννιά μικρὰ παιδιὰ ὀλοσίτσιδα, ὁμορφα σὺν ἀγ-γελοῦδια ποὺ σκοῦζανε ἀνημέρωτα.

Τὰ λυπήθηκα καὶ τὰ συμμάζεψα στὸ σπῆτι μου, μὰ ποὺ ἤμουνα ἐρημη-σ' αὐτὸν τὸν κόσμο καὶ τ'ἀνάστησα.

Τώρα εἶναι καὶ τὰ ἐννιά μεγάλα παλληκάρια, καλὸνῶμα, καλὸκαρδὰ καὶ μονιασμένα πάντα. Μὲ σέβονται, μοῦ φέρνουνε καὶ τρώω καὶ ἔγὼ τὰ περιποιοῦμαι, τὰ πλένω καὶ τὰ μπα-λώνω. Νύχτα ἐρχονται στὸ σπῆτι, νύχτα φεύγουνε.

«Τί δουλειὰ κάνουνε, οὔτε μοῦ εἴ-πανε, οὔτε ξέρω, μὰ εἶναι δυνατὰ σὺν δράκιοι.

«Κάνε μου ἐννιά γούνες, νὰ δώσω ἀπὸ μιὰ σὲ κάθε ἓνα καὶ ἔτσι νὰ βρῶ ἀφορμὴ νὰ τὰ ρωτήσω σὲ τί δου-λειὰς ἀνακατεῦνται, γιὰτί πιστεύω πὼς τὰ ψυχοπαῖδια μου εἶναι νεραῖ-δογεννήματα καὶ θά φέρουν σὲ τέλος αὐτὸ ποὺ θέλεις».

Τὸ δέχτηκε ὁ βασιλεὺς καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἡ ἐννιά γούνες ἦταν ἐτοι-μες καὶ τίς ἔστειλε τῇ γριά.

Ἐκεῖνη τῆς ἀράδιασε στὸ σπῆτι, καὶ σὺν πῆγε τὸ βράδυ ὁ πρῶτος καὶ τὴν ρώτησε δείχνοντάς της μιὰ:

— Τίνος εἶναι αὐτὴ ἡ γούνα, μάννα;

— Διὴ σου εἶναι, παιδάκι μου, καὶ πάρτην, μὰ πὲς μου πρῶτα τί δου-λειὰ κάνεις νὰ τὸ ξέρω καὶ ἔγὼ, γιὰτί ἔχω τὸ λόγο μου ποὺ σὲ ρωτᾶω.

— Ἐγὼ σηκώνω ἀπάνω μου σα-ράντα καντάρια βάρους καὶ τρέχω μ' αὐτὰ σὺν ἄλογο.

Πῆγε καὶ ὁ δεύτερος καὶ τὴν ρώ-τησε:

— Τίνος εἶναι αὐτὴ ἡ γούνα, μάννα;

— Διὴ σου εἶναι, παιδάκι μου, καὶ πάρτην, μὰ πὲς μου τί δουλειὰ κάνεις;

— Ἐγὼ βάνω ταῦτέ μου στὴ γῆ καὶ ἀκούω τί γίνεται στὸν κάτω κόσμο.

Πῆγαν ὕστερα καὶ τὰ ἄλλα τὰ παι-διὰ ἓνας, ἓνας καὶ δίνοντας στὸν κα-θένα τὴ γούνα ἡ γριά, ἄκουσε τὸν τρίτο νὰ τῆς λέγῃ:

— Ἐγὼ βαρῶ μὲ τὸ γρόθο μου τὴ γῆ καὶ τὴν ἀνοίγω ὡς τὰ κατὰβάθὰ της.

Ὁ τέταρτος τῆς εἶπε:

— Ἐγὼ παίρνω τὸ παιδί ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας χωρὶς αὐτὴ νὰ τὸ νοιώσῃ.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΛΗΣ

Ο ΜΠΑΜΠΟΥΛΑΣ

Ὅλοι πιά περιγελοῦσανε τὸ Μίμη γιὰ τὴ δειλία του. Μὰ ποὺ ἀκούστη-κε δώδεκα χρονῶν ἀγόρι νὰ φοβᾶται τὸ Μπαμπούλα. Ἀκόμη καὶ ἡ Ἐλε-νίτσα, ἡ μικρὴ ἀδελφοῦλα τὸν κοροῖ-δεύει. Δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ οὔτε στιγ-μὴ στὰ σκοτεινὰ ὁ Μίμης. Ἀν τύχει καμμιά φορά ν' ἀνεβαίνει τις σκάλες τοῦ σπιτιοῦ τὸ σούρουπο ἢ τὸ βρα-δάκι, σηκώνει ὅλη τὴ γειτονιά στὸ ποδάρι. Στέκεται στὸ δεύτερο πάτω-μα, ὅπου καίει ἡ μοναδικὴ λάμπα, καὶ ἀρχίζει τις φωνές: «Μαμμάααα, Μαμμάααα!» Μόλις ἀνοίξουνε, ἀνε-βαίνει γρήγορα γρήγορα ὡς τὸ τρίτο πάτωμα καὶ χώνεται μέσα στὴν πόρ-τα βιαστικά.

Ὅμως ἡ μικρὴ Ἐλενίτσα νὰ δῇτε τί γενναία ποὺ εἶναι! Δὲν βάζει ποτέ τις φωνές νὰ τὴν κοροϊδεύῃ ὅλη ἡ γειτονιά. Ὅχι δηλαδὴ πὼς δὲν φο-βάται καὶ αὐτὴ. Ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, ἔχει καὶ ἐκεῖνη μιὰ τρεμούλα ἄμὰ περιμένει στὸ μισοσκόταδο! Τὸ λιγο-στὸ φῶς τῆς λάμπας ἀπὸ κάτω γεμί-ζει τοὺς τοίχους σκιές. Καμμιά φορά ὁ ἀγέρας χτυπάει ὀρμητικὰ τὴν πόρ-τα τῆς ταράτσας, καὶ Ἐλενίτσα τινά-ζεται δρόκλῃρη. Τῆς φαίνεται πὼς ἂν γυρίσῃ τὸ κεφάλι θ' ἀντικρύσῃ ἀπὸ πίσω της κάτι ἀγκαθερὰ μαλ-λιά, κάτι σουβλερὰ δόντια...

Μόλις ὅμως μπῇ μέσα νὰ δῇτε τί θριαμβευτικὸ χαμόγελο! Εἶναι περή-φνη σὺν λένε, πὼς ἐκεῖνη πιδ μι-κρὴ μάλιστα, δὲν φοβᾶται διόλου. Τί σημαίνει ἂν ἡ καρδούλα χτυπάει ἀκό-μη ζωηρά. Κανείς δὲν τὴν ἀκούει.

Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι σήμε-ρα δὲν τὸν ἔβαλε διόλου στὸ νοῦ της τὸ Μπαμπούλα. Ἀνεβαίνει τὰ σκαλιὰ ὅλο κέφι, καὶ ὀλοένα θυμάται τί γέ-λια κάνανε μὲ τὴν Ἀννούλα τὰ πό-γεμα. Μπα κέφι ποὺ εἶχανε. Ἀνε-βαίνει ὀλοένα μετρώντας ἓνα, δύο, τρία, τέσσερα, τὰ πενήντα σκαλιὰ.

Ἐκεῖ ποὺ περιμένει νὰ τῆς ἀνοί-ξουνε, ἀκούει ἄξαφνα ἓνα μουγκρη-τό. Γυρίζει νὰ δῇ καὶ ξεχωρίζει μιὰ μαύρη μᾶζα στὸ πάνω κεφαλόσκαλο. Θεέ μου, ὁ Μπαμπούλας! Μπήγει μιὰ στριγγιὰ καὶ κατεβαίνει κατακυ-λώνοντας τις σκάλες.

Εἶδανε καὶ ἐπάθανε νὰ τὴ συνεφέ-ρουνε. Ὁ Μίμης εἶναι σκασμένος στὰ γέλια μὲ τὴ φάρσα ποὺ τῆς σκάρωσε.

Καὶ ἡ Μαμμά αὐστηρή: «Δὲν εἶ-ναι ἀστεία' αὐτὰ, Μίμη».

«Ἐ, καὶ ἐκεῖνη νὰ μάθῃ ἄλλη φορά νὰ κοροϊδεύῃ».

ΜΑΙΡΗ ΠΕΛΑΓΗ

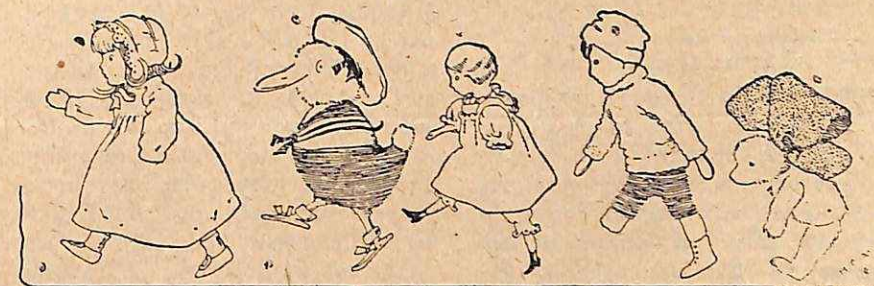
ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Β'. — Μαργαρίτα, Ἀλφρέδος καὶ συντροφία

Τώρα θὰ σᾶς παρουσιάσω τὴ Μαργαρίτα. Ἐχει μάτια καστανὰ σκοῦρα. Ἡ περούκα της τῆς ἔπεσε καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ τῆς τὴν κολλήσῃ μὲ γκόμα' γι' αὐτὸ δύσκολα χτενίζεται. Τῆς λείπουν καὶ τὰ πόδια' τῆς φορῶ ὅμως πολλὰ μεσοφόρια ἀπὸ σκληρὸ πανί καὶ μακρὸ φουστάνι. Ἐτσι μπορεῖ νὰ στέκεται καὶ νὰ μὴ φαίνεται καθόλου κοντὴ. Εἶναι πολὺ ἡσυ-χη, οὔτε φλύαρη, οὔτε ἐγωίστρια καθόλου.

Νὰ καὶ ἓνας κουκλος. Ἀλφρέδο τὸν λένε τὸ γιό μου καὶ εἶναι ψηλὸς σχεδὸν σὺν τῇ Ροζίνα. Φορεῖ ναυτικά, ἔχει ξανθὰ μαλλιά ποὺ πέφτουν ὅσια κάτω ἀπ' τὸ μπερέ του, καὶ τὰ μάτια του εἶναι γαλανὰ. Τὸ κεφαλάκι

του γέρνει πάντα στὸ πλάι, γιὰτί τοῦ λείπει ἓνα κομμάτι ἀπ' τὸ λαιμό. Τοῦ ἔχει φύγει ἀκόμα καὶ τὸ μισὸ δεξί του πόδι. Καὶ ὅμως στὸ μαγαζὶ ποὺ τὸν ἀγοράσαμε, μᾶς εἶπαν: «Εἶναι καμωμένος ἀπὸ ἄθροιστο μίγμα». Μοῦ ἐξήγησαν πὼς ἄθροιστο εἶν' ἐκεῖνο ποὺ δὲν σπάζει ποτέ. Ψέμματα, γιὰτί ὁ Ἀλφρέδος σπάζει. Τὸν ἔχω δυὸ χρόνια. Δὲν εἶναι κακὸ παιδί, πρέπει ὅμως νὰ τὸν προσέχω.

Ἡ Ραχὴλ εἶναι πολὺ ὁμορφη, καθαρὸ ἀγγελάκι. Ἐχει φυσικὰ μαλ-λιά ποὺ τῆς τὰ κάνουν μποῦκλες. Εἶναι σὰ χουσὰ καὶ τὰ μεγάλα μάτια της σὰ ζουμποῦλια. Μόνο ἓνα χέρι τῆς λείπει. Δὲν φαίνεται ὅμως, γιὰτί ὅλα

τῆς τὰ μανίκια εἶναι μακριὰ. Μοῦ τὴν ἐχάρισε ἡ θεὰ μου μ' ὅλο της τὸ προικιὸ μέσα σὲ μιὰ ντουλαπίτσα. Ἐπειδὴ ὅμως ἔχει τὸ ἴδιο ἀνάστημα μὲ τὴ Ροζίνα καὶ μὲ τὴ Μαργαρίτα, τὰ πουκάμισά της, τὰ πανταλόνια της καὶ τὰ μεσοφόρια της τὰ μεταχειρίζονται καὶ οἱ τρεῖς. Ἐτσι μαθαίνει νᾶναι εὐγενεῖα καὶ νὰ μοιράζεται τὰ πράγματά της μὲ τοὺς ἄλλους. Πραγματικῶς ὅμως ἔχει χουσιὰ καρδιά καὶ εἶναι πολὺ καλὸ κοριτσάκι.

Ἡ «Γιαγιά» εἶναι καμωμένη ἀπὸ πανί. Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ποὺ τὴν ἔχω, γι' αὐτὸ τὸ φουστάνι της εἶναι κατακαίνουργο καὶ τὸ πρόσωπό της δὲν ἐλερώθηκε ἀκόμα. Ἐχει ἄσπρα μαλλιά καὶ τὰ ματογυῖα της δὲν εἶναι ἀληθινὰ, παρ' ὅλως ζωγραφισμένα γύρω στὰ μάτια της. Ἐχει τίποτ' ἄλλο, τὴν λέω Γιαγιά.

Ἐπειτα ἔρχεται ἡ Μόνικα. Εἶναι ὀλοκαίνουργη. Μοῦ τὴν ἔφερε ὁ

“Αη-Βασίλης και γι’ αυτό την προσέχω τόσο, ώστε τίποτα δεν της έχει σπάσει ακόμα. Έχει κι’ αυτή ωραία γαλανά μάτια κι’ ωραία ξανθά μαλλιά, αληθινά, που της τὰ κάνουν σγουρά. Προσέχει πολύ τα φρογάτα της κι’ έχει καλό χαρακτήρα. Είναι πιδ ψηλή από τη Ροβίνα.

“Ο γιός μου Γουλιέλμος έρχεται δεύτερος στο ανάστημα. Είναι χαριτωμένος, αν και όχι τόσο όμορφος στο πρόσωπο, αφού αλλοιωνόρχει λιγάκι, μα η ομορφιά δεν είναι απαραίτητη για έν’ αγόρι. Είναι ντυμένος στασπρα κι’ έχει ένα σκούφο, άσπρο επίσης, μ’ ένα μεγάλο πονπόν. Του λείπει ένα πόδι, αλλά μόνο ως το γόνατο. “Ωστε γονατιστός στέκεται μια χαρά.

(‘Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΕΘΝΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ

‘Αγαπητοί μου,

ΤΗΝ 25 Μαρτίου 1821, στην ‘Αγία Λαύρα, ο Γερμανός σήκωσε τη σημαία της ‘Επανάστασης. Τό κίνημα ήταν χρόνια προετοιμασμένο από τους Φιλικούς και την ιστορική εκείνη ημέρα είχε έρθει το πλήρωμα του χρόνου. Οι ‘Ελληνες, σκληροί των Τούρκων τέσσερις αιώνες, αποφάσισαν κι’ ορκίσθηκαν να πεθάνουν για την απελευθέρωσή τους. ‘Ακολούθησε έρως αγώνας έρτάχρονος, γεμάτος ήρωικά κατορθώματα και στη στεριά και στη θάλασσα που τὰ εθαύμασε ο κόσμος. Στό τέλος συγκινήθηκαν κι’ οι ευρωπαϊκές Κυβερνήσεις. Κι’ ανάγκασαν την Τουρκία να αναγνωρίσει την ανεξαρτησία της ‘Ελλάδας. ‘Ετσι ο αγώνας τελείωσε νικηφόρος κι’ ιδρύθηκε το μικρό ελεύθερο, ελληνικό Κράτος, που με τον καιρό έμελλε να μεγαλώσει...

Στη μακραίωνη ιστορία του ‘Ελληνικού ‘Εθνους, η ‘Επανάσταση του 21 αποτελεί μια από τις ένδοξότερες σελίδες. Από τότε ως σήμερα, ελπίς σχεδόν οι ‘Ελληνες λογοτέχνες εμπνεύστηκαν απ’ αυτήν κι’ απειράριθμα είναι τὰ λογοτεχνήματα που έχουν για θέμα το 21 - λυρικά κι’ επικά ποιήματα, μυθιστορήματα, διηγήματα και δράματα. ‘Αλλά το πιδ εμπνευσμένο, το πιδ αληθινό, το πιδ μεγάλο απ’ όλα, εκείνο που έμεινε και θὰ μείνει για πάντα άθνατο, είναι ένα ποίημα: ο ‘Υμνος εις την ‘Ελευθερίαν του ζακυνθινού ποιητή Διονυσίου Σολωμού (1798-1857).

Γράφτηκε στη Ζάκυνθο - που εκείνη την εποχή, ελεύθερη σχεδόν κάτω από τους ‘Αγγλους, ήταν η έστία των Φιλικών κι’ η άμφοκίρα της, γεμάτη πατριωτισμό, μπορούσε πραγματικώς να εμπνεύσει - το 1823, ενώ δηλαδή ο αγώνας εξακολουθούσε. ‘Ο ποιητής καθόταν τότε σ’ ένα εξοχικό σπίτι, πάνω σ’ ένα λόφο, απ’ όπου, λένε, μπορούσε νακούη και τὰ

κανόνια που έπεφταν στο Μεσολόγγι. ‘Ηταν τότε μόλις 25 χρονών, πιδ όλιγου είχε γυρίσει από την ‘Ιταλία όπου έσπούδαζε, κι’ έκτός από πολλά ιταλικά ποιήματα, είχε γράψει και τὰ πρώτα ελληνικά γιατ’ είχε απόφασίσει να μείνει πιδ στην πατρίδα του και να γίνει ποιητής στη μητρική του γλώσσα. Μεγάλος κιάλα πατριώτης και Φιλικός θερμότατος. Τον προηγούμενο χρόνο είχε πάει στη Ζάκυνθο ο Σπυρίδων Τρικούπης - ο μεγάλος πολιτικός, λόγιος κι’ ιστοριογράφος - κι’ αυτός, λένε, επρότειψε το Σολωμό να γράψει μόνο ελληνικά και το έφριξε την ιδέα ενός μεγάλου πατριωτικού ποιήματος. Τό βέβαιον είναι πως για πρώτη τότε φορά ο Σολωμός είχε μιδ τόσο μεγάλη ελληνική εμπνευσή και καταπιανόταν να δμνήση την ‘Ελευθερία και την ‘Επανάσταση σ’ έναν κολοσσό από 158 στροφές. ‘Ετσι βγήκε το αριστούργημα. Γιατί κι’ ο Σολωμός ήταν μεγάλος ποιητής, κι’ η περίστασι ήταν κατάλληλη για να τον εμπνεύσει.

‘Αφού τον διάβασε στους φίλους του στη Ζάκυνθο, έστειλε τον ‘Υμνο σ’ τον Τρικούπη, που τον τύπωσε στο Μεσολόγγι το 1824. Είναι λοιπόν αδύνατο να φαντασθώ κανείς την εντύπωση που έκαμε. ‘Ο νεαρός ποιητής, άγνωστος σχεδόν ως τότε, έγινε άμέσως διάσημος. Στη Ζάκυνθο πρώτα-πρώτα αποθεώθηκε. ‘Οπου παρουσιαζόταν, μεγάλοι και μικροί σηκώνουνταν μ’ εὐλάβεια και το φιλούσαν το χέρι. ‘Επειτα σ’ όλο τον ‘Ελληνισμό, κι’ έπειτα σ’ όλο τον κόσμο. Για χρόνια μιλούσαν κι’ έγραφαν για τον ‘Υμνο. Για χρόνια, και πριν ακόμα τον τονίση ο Μάντζαρος, τον τραγουδούσαν. Μεταφράσθηκε σ’ πολλές ευρωπαϊκές γλώσσες και κρήθηκε από σοφούς ‘Ιταλούς, ‘Γάλλους, ‘Αγγλους, Γερμανούς Κι’ ο μεγάλος Γκαίτε ακόμα τον διάβασε και τον εθαύμασε. ‘Η γενική γτώμη ήταν πως ποτέ, σ’ κανέναν τόπο και σ’ κανένα έποχή, η ‘Ελευθερία δεν βρήκε πιδ αξιο ψάλη. ‘Αργότερα τον ετόνισε ο κερκυραίος μουσικός

Νικόλαος Μάντζαρος. Κι’ από τη σύνθεση αυτή, οι δυο πρώτες στροφές, με τὰ λόγια του Σολωμού - από το «Σὲ γνωρίζω από την κόψη» ως το «Χαίρε, ω, χαίρε, ‘Ελευθερία!» - καθιερώθηκαν επί ‘Οθωνος κι’ είναι από τότε ο ελληνικός ‘Εθνικός ‘Υμνος.

Για την 25 Μαρτίου δεν υπάρχει στη λογοτεχνία μας καταλληλότερο ποίημα από τον ‘Υμνο του Σολωμού. Πόσα θαυμάσια μέρη του μπορεί κανείς να θυμηθώ, ν’ αντιγράψω, να παραθέσω, ν’ απαγγείλω, να τραγουδήσω! Τον γυρισμό της ‘Ελευθερίας, την υπέροχη ζωγραφιά της, τις περιγραφές των ήρωικών της κατορθωμάτων, δηλαδή των ‘Ηρώων που αυτή ένέπνεε κι’ οδηγούσε... ‘Αλλά εγώ σήμερα διαλέγω μόνο τις στροφές αυτές για τη ΔΙΧΟΝΟΙΑ, τη φριχτή, την ελθέτρια ‘Ερινύα, που από τότε είχε αρχίσει να λυμαίνεται την ‘Ελλάδα - την επαναστατημένη, την εμπόλεμη, που τόση είχε ανάγκη από ένωση κι’ όμνοια... ‘Ακούστε τί έλεγε ο Σολωμός στους Τουρκομάχους του 21 με το στόμα της ‘Ελευθερίας:

Παλλικάρια μου, οι πολέμοι
Για σὰς όλοι είναι χαρά,
Και το γόνα σας δεν τρέμει
Στους κινδύνους εμπροστά.

‘Από σὰς απομακρύνει
Κάθε δύναμη εχθρική,
‘Αλλ’ ανίκητη ΜΙΑ μένει
Που τις δάφνες σας μαδεί.

Μιά, που όταν ώσαν λύκοι
Ξαναρχόσαστε ξεσφοί,
Κουρασμένοι από τη νίκη,
‘Αχ, το νου σὰς τυραννεί:

‘Η Διχόνοια, που βαστάει
‘Ενα σκήπτρο ή δολοφή,
Καθενός χαμογελάει
‘Πάρ’ το, λέγοντας, και σύ.

Και το σκήπτρο που σὰς δείχνει
‘Εχει, αλήθεια, ωραία θωριά,
Μην το πιάστε, γιατί οίχνει
Εισέ δάκρυα θλιβερά!

‘Από στόμα που φθονάει,
Παλλικάρια, ας μὴν ‘πωθῇ
Πως το χέρι σας χτυπάει
Του αδελφου την κεφαλή.

Μην ελποῖν στο στοχασμό τους
Τὰ ξένα ἔθνη αληθινά:
‘Αν μισούνται ανάμεσά τους,
Δεν τους πρέπει ‘Ελευθερία!

Πόσο επίκαιρα είναι και σήμερα αυτά τὰ λόγια! ‘Αν ζούσε, ο Σολωμός τὰ ίδια θάβασε πάλι στο στόμα της ‘Ελευθερίας...

Σὰς άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

- Συνέχεια από το προηγούμενο -
- Κι’ αν είναι στην άκρη του κόσμου;

- Θά είναι στην άκρη του κόσμου.
- Ναι, μά... ξέρετε, δεν μπορώ ναφήσω τον πρώτο μου γραμματικό.

- Πολύ καλά. Θά λάβω την τιμή να ταξιδέψω μαζί του και μαζί σας.

Και σκύβοντας από το κεφαλόσκαλο, ξαναφώναξε.

- Νανόν!... Φέξε στους κυρίους!..

- Μά είναι ημέρα, είπε από κάτω η Νανόν.

- ‘Αδιάφορο! φέξε τους!

Οι ξένοι επιτέλους έφυγαν κι’ η ξώπορτα κλείσθηκε πίσω τους.

Τότε ο συκρατημένος θυμός του καπετάν ‘Αντιφέρ ξέσπασε σ’ μια χαρά τόσο τρελλή, που ποτέ δεν τον είχε πιάσει στη ζωή του. ‘Ηταν σωστό ντελρίο.

Μά με το δίκιο του! Τό όνειρο γινόταν πράγμα. Τό μήκος που πήρε σήμερα, συμπλήρωνε το πλάτος κι’ ο θησαυρός ήταν στα χέρια του. Δεν είχε παρά να πάη να τον βρή στο νησάκι που ήταν θαμμένος.

- ‘Εκατό εκατομμύρια! εκατό εκατομμύρια έλεγε και ξανάλεγε.

- Σά να λέμε εκατό φορές χίλιες χιλιάδες φράγκα! επρόσθετε ο πρώην μουσικέρης.

‘Ο καπετάν ‘Αντιφέρ άρχισε κιάλα να χορεύει. ‘Αρπάζοντας, απ’ το χέρι τον Ζιλδα, τον παρέσυρε κι’ αυτόν στον τρελλό του χορό. Και για πολλήν ώρα, χόρευαν κι’ οι δυο τραγουδώντας αυτό τό αυτοσχέδιο:

Τό μη, μωρέ, τό μη
Τό μήκος μου, μωρέ,
Στά χέρια μου κρατώ!

Θά πάη με τό πλά
Τό πλάτος μου, μωρέ,
Νά βρή τό θησαυρό!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ’.

‘Οπου κάποιο μέρος, στους χάρτες του ‘Ατλαντα του καπετάν ‘Αντιφέρ, σηματοεύεται προσεκτικά με κόκκινο μολύβι.

Την ώρα εκείνη, η ‘Ενογάτη κι’ ο Ζυχέλ, οι αρραβωνιασμένοι, ήταν έξω. Είχαν πάει στο Δημαρχείο και στη Μητρόπολη για να δηλώσουν το γάμο τους, που θά γινόταν στις 5 του ‘Απρίλη. Κι’ αφού τελείωσαν αυτές τις ‘φασαρίες», γύριζαν χαρούμενοι κι’ ευτυχισμένοι, όταν, με μεγάλη τους εκπλήξη, είδαν δυο ξένους να

βγαίνουν από την πόρτα του σπιτιού τους. Τί γύρευαν αυτοί στο καπετάν ‘Αντιφέρ; ‘Ο Ζυχέλ είχε ένα προαίσθημα κακό...

‘Ακόμα περισσότερο, όταν, πλησιάζοντας, άκουσαν, αυτές κι’ η ‘Ενογάτη, το αυτοσχέδιο εκείνο τραγουδι του χορού που άνηχούσε σ’ ελη τη γειτονιά. Τί έπαθε ο θεός τους; Τί μήκος έψαλλε πάλι; Παλάδωσε.

- Τί τρέχει, καλέ; ρώτησε ο Ζυχέλ τή Νανόν.

- ‘Ο θεός σας, παιδιά μου, χορεύει!

- Και μόνος του κάνει όλο αυτό το θόρυβο;

- ‘Οχι, είναι κι’ ο κ. Τρεγκομαίν.

- Μπά! χορεύει κι’ αυτός;

- Για να ευχαριστήσει, φαίνεται, το θεό, είπε η ‘Ενογάτη.

- Κι’ αυτοί οι ξένοι που έφυγαν πιδ όλιγου, τί ήθελαν; ρώτησε ο Ζυχέλ.

- Ξέρω κι’ εγώ; Νά, από τη στιγμή που έφυγαν αυτοί, ο θεός σας κι’ ο φίλος του χορεύουν σάν τρελλοί.

‘Από πάνω, τὰ λόγια άκούγονταν τώρα καθαρά:

Τό μη, μωρέ, τό μη
Τό μήκος μου, μωρέ...

Κι’ ο Ζυχέλ χτύπησε άξαφνα το μέτωπό του. Μπρέ! μήπως εκείνοι οι ξένοι;... Μήπως ήρθε επιτέλους ο αποσταλμένος του Καμύλκ;...

‘Ανέβηκαν τη σκάλα. Κι’ ο Ζυχέλ, σταματώντας τον ‘Αντιφέρ στη μέση ενός γύρου, τον ρώτησε:

- Τό μήκος σου, έχεις τό μήκος σου, θείε;

- Τό έχω! αποκρίθηκε λαχανιασμένος ο ‘Αντιφέρ.

- Τό έχει! βεβαίωσε κι’ ο Ζιλδας.

‘Ο χορός έπαψε. Κι’ ύστερα από λίγα λεπτά, ο Ζυχέλ κι’ η ‘Ενογάτη τὰ έμαθαν όλα: Τό μήκος ήρθε. Τό έφεραν ο Μπέν-Ομάρ κι’ ο γραμματικός του Νάζιμ με τη διαθήκη του Καμύλκ. Τελείωσε! ο θησαυρός ήταν δικός τους. Δεν είχαν παρά να σκύψουν και να τον πάρουν.

- Μά τώρα που ξέρουν που βρίσκεται κι’ εκείνοι, δεν θὰ τρέξουν να τον βάλουν στο χέρι πριν από σάς; είπε ο Ζυχέλ.

- Και θὰ τους αφήσω εγώ; Έκαμ’ ο ‘Αντιφέρ. Δεν είμαι τόσο κουτός. ‘Εκατό εκατομμύρια είναι αυτά, άνιψέ μου!

- ‘Εκατό φορές χίλιες χιλιάδες φράγκα! έξήγησε ο Ζιλδας.

Περίεργο πράγμα! ‘Αντί να πηδήσουν όλοι ως τό ταβάνι - να τὸ πείση μέσα στο σπίτι ή χρυσή βροχή - μια νεκρική σιωπή ακολουθήσε την αποκάλυψη κι’ όλοι κατέβασαν τὰ μούτρα τους. ‘Ακόμα κι’ ο Ζιλδας, που χόρευε πιδ όλιγου!

- ‘Ε! τί πάθατε; τί μούτρα είναι αυτά; Σὰς αναγγέλλω πως είμαι πλούσιος σάν τον Κρόισο, πως γυρίζω από τό ‘Ελδοράδο, πως κολυμπώ στο χρυσάφι, και δεν μάγκαλιάζετε τουλάχιστο, δεν με φιλάτε, για να με συγχαρήτε;

Καρμιά άπάντηση. Μούτρα και μάτια κατεβασμένα πάντα.

- Νανόν; εσύ;...

- ‘Ε, βέβαια... εκατό εκατομμύρια, άδερφέ μου, είναι κάτι τί...

- ‘Ακου την! «κάτι τί». Σά να της έλεγα εκατό χιλιάδες!... ‘Εσύ, ‘Ενογάτη;

- Τί να σὰς πω, θείε μου... δεν είναι ανάγκη να ναι κανένας τόσο πλούσιος.

- Ναι, μάτια μου, τό ξέρω... Θά μου πής τώρα πως ο πλούσιος δεν κάνει την ευτυχία... Αυτή δεν είναι κι’ η δική σου γνώμη; κύριε πλοίαρχε πρώτης τάξεως;

‘Ο Ζυχέλ κούνησε το κεφάλι του χωρίς ναποκριθώ.

Μά επιτέλους, γιατί η οικογένεια δεχόταν με τόση ψυχρότητα τη μεγάλη είδηση; ‘Απλούστατα γιατί φοβόταν μην αναβληθώ ο γάμος του Ζυχέλ και της ‘Ενογάτης. ‘Αλήθεια, ο θεός είχε δώσει τη συγκατάθεσή του για την πρώτη έβδομάδα του ‘Απρίλη. ‘Αλλά είχε προσθέσει: «Εκτός αν στο μεταξύ φθάση ο αποσταλμένος του Καμύλκ». Τότε το πήραν άψήφιστα, γιατί δεν έπίστευαν να φθάση ποτέ. Νά όμως εδώ έφθασε. Και τί θὰ έκανε τώρα ο καπετάν ‘Αντιφέρ, που είχε και τό μήκος του;

‘Ο Τρεγκομαίν έκρινε καλό να το μάθουν άμέσως. ‘Αν ο ‘Αντιφέρ μίλωνε να τον μεταπέισουν. Και με τρόπο άρχισε μια συζήτηση.

- Καλά, είπε. ‘Ας υποθέσουμε, φίλε μου, πως έχεις αυτά τὰ εκατομμύρια...

- Και γιατί να υποθέσουμε, αφού τὰ έχω;

- ‘Εστω, τὰ έχεις. Και τί θὰ τὰ κάνης;

- ‘Ο, τι θέλω, θ, τι μάρεσει.

- Δεν θάγοράσης, πιστεύω, όλο τό Σαίν-Μαλό;

(‘Ακολουθεί)

FR. ΞΕΝΟΠΟΛΙΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΝΑ ΠΛΟΙΟ ΧΩΡΙΣ ΜΕΤΑΛΛΟ

Τώρα και μερικά χρόνια είχαν ναυπηγήσει στην Αγγλία ένα περίεργο πλοίο, προωριμένο για να κάνει εξερευνητικές στις διάφορες θάλασσες του κόσμου με σκοπό την εξακρίβωση της δυνάμεως του μαγνητισμού της γης. Το πλοίο αυτό ήταν κατασκευασμένο χωρίς ίχνος σιδήρου για να μην επηρεάζεται καθόλου από τον μαγνητισμό της γης. Δυστυχώς όμως καταστράφηκε τελείως από μια έκρηξη το 1929.

Γι' αυτό τώρα το Αγγλικό Ναυαρχείο αποφάσισε να ναυπηγήσει ένα καινούργιο πλοίο, που θα το δώσει το όνομα «Ερευνα» και που κι αυτό επίσης θα είναι τελείως ανεπηρέαστο από μαγνητισμό. Προς το σκοπό αυτό δεν θα χρησιμοποιηθεί στην κατασκευή του κανενός είδους μέταλλο που να επηρεάζεται από τον μαγνητισμό, όπως το σίδηρο και το νικελ. Θα είναι λοιπόν κατασκευασμένο ολόκληρο από ξύλο και οι ενώσεις των διαφόρων φύλλων μεταξύ τους θα γίνουν με μπρούντζινα καρφιά. Τα εξαρτήματα αντί να είναι καμωμένα από σιδερόσχοινο, όπως γίνεται στα άλλα πλοία, θα γίνουν από κανναβένια σχοινιά. Θα είναι πετρελαιοκίνητο, με κινητήρα Ντίζελ που για την κατασκευή τους δεν θα χρησιμοποιηθεί ούτε ατσάλι ούτε χυτοσίδηρος αλλά κάποιο άλλο μίγμα.

Δεν ξέρουμε ακόμη αν στους ναύτες θα επιτρέπεται να έχουν καρφίτσες στο πέτο της μπλεζάνιας τους ή καρφιά στις σόλες των παπουτσιών τους.

ΕΙΧΕ ΚΑΤΟΙΚΗΘΕΙ

ΠΟΤΕ Η ΣΑΧΑΡΑ;

Η Σαχάρα ήταν πάντοτε άραγε μια έρημος γεμάτη άμμο, όπως είναι τώρα; Η, σε πολύ παλιό καιρό βέβαια, είχε κατοικήθει από κανένα λαό, που σήμερα έχει εξαφανισθεί και είχε φυτά και ζώα και νερά. Πολύ μελάνι έχει χυθεί γι' αυτό το ζήτημα χωρίς να έχει εξακριβωθεί τίποτε το θετικό. Ίσως όμως να λυθεί τώρα ή άπορία μας χάρις στις έρευνες ενός νεογού Γάλλου αρχαιολόγου, του κ. Ερρίκου Λότ, που ανακάλυψε ένα πλήθος προϊστορικές τοιχογραφίες επάνω σε κάτι βράχους κοντά στο Τασσόλι.

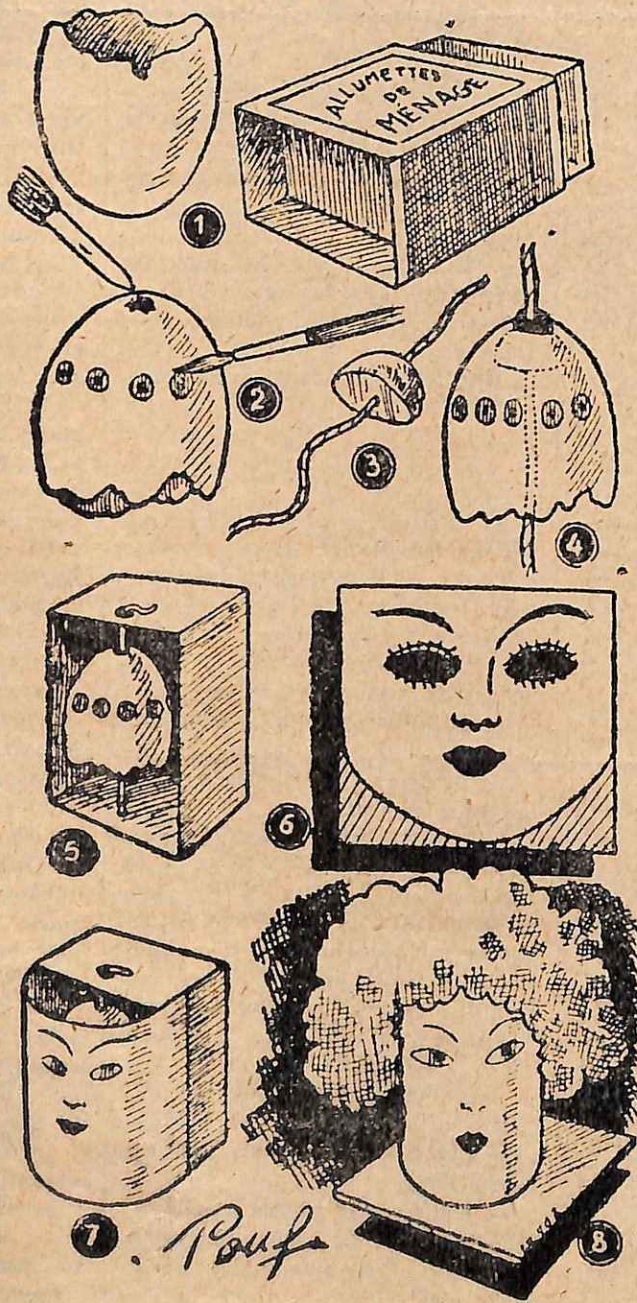
Λίγον καιρό πρωτότερα ένας Γερμανός σοφός ο δρ. Φρομπένιους είχε ανακαλύψει στο Ιταλικό Φεζάν επάνω σε κάτι βράχους τοιχογραφίες χιλιάδων ετών, που φανερώνουν την ύπαρξη ενός καταπληκτικού πολιτισμού στη Σαχάρα, που βρισκόταν στο ίδιο ύψος με τους συγχρόνους του πολιτισμούς της Ευρώπης και Ασίας.

Οι ανακαλύψεις που κάνει τώρα ή αποστολή του Λότ θα ρίξει ακόμη μεγαλύτερο φως στις υποθέσεις που γίνονται για τον πλούτο αυτό πολιτισμό. Ο σοφός Γάλλος καθηγητής του Πανεπιστημίου του Αλγερίου κ. Γκωτιέ λέγει ότι οι φυλές αυτές της εποχής που ή Σαχάρα δεν ήταν έρημος, αποτελούσαν τον σύνδεσμο ανάμεσα στην Καρχηδόνα και τους μαύρους του Μπενίν που είχαν ιδρύσει στη Νιγηρία μια εξωτική άραβική αυτοκρατορία, μια από τις αρχαιότερες αυτοκρατορίες του κόσμου ολόκληρου.

ΠΩΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΥΝ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Στην Αυστραλία ανακαλύφθηκε τώρα τελευταία μια καινούργια και πολύ φθηνή μέθοδος οδοποιίας και οδοστρώσεως.

Η χώρα ολόκληρη σε ώριμα σημεία έχει το έδαφος τόσο αργιλωδες, που μετά τη βροχή οι δρόμοι γίνονται απολύτως αδιάβατοι για κάθε είδους μεταφορικό μέσο. Δυστυχώς όμως ή Αυστραλία είναι μια χώρα όπου υπάρχουν ελάχιστες πέτρες και ή έρχονται εξαίρετικά πολυέσοδο αν έφερναν απ' το εξωτερικό και ασφαλτό και πέτρες. Πώς να λυθεί λοιπόν το πρόβλημα; Ένας μηχανικός, αφού μελέτησε την κατάσταση, ανακάλυψε μια μέθοδο στ' αλήθεια πρωτότυπη κι έξυπνη. Βρήκε μια μηχανή που μοιάζει με οδοστρώτηρα και περιέχει κι ένα φούρνο. Το σιδερένιο αυτό τέρας με τις δέκα ρόδες του προχωρεί αργά-αργά επάνω στο δρόμο, που προηγουμένως έχει ανοιχθεί και ισοπεδωθεί. Ο φούρνος του, που είναι αναμμένος αναπτύσσει εξαίρετικά υψηλή θερμοκρασία και το αργιλωδες χώμα από κάτω του ψήνεται και γίνεται σκληρό σαν κεραμίδι! Όπως βλέπετε, το πράγμα είναι απλούστατο, κατά τα φαινόμενα τουλάχιστον.

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΣΑΣ

ΕΝΑ ΑΣΤΕΙΟ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟ

(Βλέπε την απέναντι εικόνα)

Μ' ένα τσόφλι αυγού, κι' ένα κουτάκι από καρτόνι, σαν αυτά που βάζουν τα σκονάκια στο φαρμακείο (1) μπορείτε να κατασκευάσετε ένα πολύ νόστιμο και καλλιτεχνικό βαρόμετρο που ή λειτουργή κιάλας θαυμάσια.

Ανοίξτε μια μικρή τρύπα στην κορυφή του αυγού και μ' ένα πινέλο σχεδιάστε στο πλατύτερό του σημείο από δυο βούλες μαυρές, γαλανές και σταχτιές, σε ίση απόσταση τη μια από την άλλη. (2)

Προμηθευθήτε ύστερα μια χορδή βιολιού — κι' ένα μικρό κομμάτι είναι αρκετό — που θα περάσετε ανάμεσα του ένα στρογγυλεμένο κομμάτι φελλού (3), έτσι ώστε όταν περάσετε τη χορδή κι' ανάμεσα από τ' αυγό, χάρις στο φελλό ή χορδή θα στέκεται ακίνητη και δεν θα μπορεί να παίζη. (4) Ο φελλός αυτός θα είναι άλλωστε αλειμένος με γόμα για να κολλήσει επάνω στ' αυγό.

Κατόπι με λίγο βουλοκέρι στερεώνετε τη χορδή στο συρταράκι του κουτιού από πάνω κι' από κάτω. (5) Ένωμεταξύ σ' ένα φύλλο λεπτό χαρτόνι ζωγραφίζετε τη μορφή του σχεδίου (6) χαράζοντας δυο τρύπες στη θέση των ματιών. Κολλάτε το φύλλο του χαρτονιού στο εξωτερικό μέρος του κουτιού, έτσι ώστε οι χρωματιστές βούλες που ζωγραφίσκατε επάνω στ' αυγό, να σχηματίζουν τα μάτια του προσώπου του κουτιού και μάτια μάλιστα που φαίνονται σαν ζωντανά.

Όταν ο καιρός είναι υγρός τα μάτια θα είναι σταχτιά, όταν είναι ωραίο θα αλλάζουν χρώμα και ή γίνονται γαλάζια κι' όταν πρόκειται να γυρίση ο καιρός, θα γίνουν μαύρα, αυτό έννοείται αναλόγως με την τοποθέτηση που θα έχετε κάνει έσεις ο ίδιος στ' αυγό.

Ότισσο ή χρειαστή να κάνετε πρώτα μερικές δοκιμές για να λειτουργήση στην εντέλεια το βαρόμετρό σας, ίσως δέ να χρειαστή ν' αλλάξετε δυο-τρεις φορές τ' αυγό για να ιδήτε σε ποιά ακριβώς απόσταση πρέπει να ζωγραφίσετε τα μάτια. Όταν ιδήτε πως δεν χρειάζεται πια να το πειράξετε, τότε κολλάτε στην κορυφή του μια περρούκα από στουπί και το στερεώνετε επάνω σ' ένα μικρό τετράγωνο κομμάτι χαρτόνι που το βάφετε με ριπολίνη. (8)

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από JEAN WEBSTER

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Μου φαίνεται να είμαι ή φανταστική ήρωίδα ενός μυθιστορήματος.

Η ώρα είναι δυο και τέταρτο. Θα πάω στα νύχια κάτω στο γραμματοκιβώτιο για να ταχυδρομήσω αυτό το γράμμα. Θα το λάβετε με το άμεσως έπόμενο ταχυδρομείο ύστερα από το άλλο — κι' έτσι δεν θα έχετε πλέον καιρό μπροστά σας για να με κρίνετε άσχημα.

Καληνύχτα, Μπάριμπα Μακροπόδη μου

σας αγαπώ πάντα
Γιούντη

4 Μαΐου

Αγαπητέ μου

Μπάριμπα Μακροπόδη

Το περασμένο Σάββατο είχαμε αγώνες. Ήταν πολύ θεαματικό. Στην αρχή κάναμε μια παρέλαση, όλες οι

Ήρθα πρώτη στο δρόμο των 150 μέτρων. (Σελ. 199, στ. γ')

τάξεις, ντυμένες ομοίωμορφα με λευκές λινές στολές. Οι Τελειόφοιτες κρατούσαν γαλάζιες και χρυσές γιαννέζικες όμπρέλλες και οι Τριτοετείς άσπρες και κίτρινες σημαίες. Η δική μου τάξις κρατούσε κατακόκκινα μπαλλόνια — πολύ φουγάτα και χτυπούσαν πολύ στο μάτι γιατί δοκίμαζαν πάντα να ξεφύγουν και να πετάξουν ψηλά — κι' οι Νεοφερμένες πράσινες χάρτινες περικεφαλαίες με ψηλά λοφία. Είχαμε νοικιάσει και μια όρχηστρα με μπλέ στολή που την φέρμαε από την πόλη και καμιά δωδεκαριά αστείους ανθρώπους, σαν παλιάτσους να πούμε, απ' αυτούς που παρουσιάζονται στους τσίρκους, για να διασκεδάζουν το κοινό στα διαλείμματα.

Η Τζούλια είχε μισκαρευτεί σ' ένα χοντρό χωριάτη με φαδρίτες και μια πελωρία όμπρέλλα στο χέρι. Η Πάτρυ Μόριαρτυ. (Το αληθινό της

όνομα είναι Πατρικία. Έχετε ξανακούσει ποτέ σας ένα τόσο περίεργο όνομα; Και ή κυρία Λίππετ ακόμη δεν ήλ μπορούσε να πετύχει καλύτερο), που είναι αδύνατη και ψηλή σαν ξεσκονίστρα, έκανε τη γυναίκα της Τζούλιας και φορούσε στην κορφή του κεφαλιού μια άστεια πράσινη σκούφια. Ακράτητα γέλια υποδέχονταν την εμφάνιση τους σε όλο το διάστημα της διαδρομής. Η Τζούλια έπαιξε περίφημα το μέρος της. Ποτέ δεν φανταζόμουν πως μια Πέντλετον θα ήταν αξία να δείξη τόσο χιούμορ — κι' ζς με συμπαθήση ο Μάστερ Τζέρβης. Μά αυτόν δεν τον θεωρώ για γνήσιον Πέντλετον, όπως και σας δεν σας θεωρώ για ένα γνήσιο Σύμβουλο του Ασύλου Τζών Γκρίερ.

Η Σάλλη κι' εγώ δεν λάβαμε μέρος στην παρέλαση γιατί θα συμμετείχαμε στους αγώνες. Και τί νομίζετε; Νικήσαμε κι' οι δύο! Δηλαδή σ' ένα από τα αγωνίσματα που ελάβαμε μέρος, Στο άλμα μετά φοράς δεν ένίκησε ούτε ή μια ούτε ή άλλη. Μά ή Σάλλη ήρθε πρώτη στο άλμα επί κοντώ (2 μ. 9 εκ.) και εγώ στον δρόμο των 150 μέτρων, (8'').

Όταν έφθασα στο τέρας κόντεψα να σκάσω από το λαχάνιασμα. Αλλά έγινε μεγάλο γλέντι. Ολόκληρη ή τάξις έσσειε τα μπαλλόνια της στον αέρα, και φώναζε:

Τί κάνει ή Γιούντη Άμποτ;

Ήρθε πρώτη!

Ποιά ήρθε πρώτη;

Η Γιούντη Άμποτ!

Αυτό, αγαπητέ μου Μπάριμπα Μακροπόδη, είναι το να γίνης στάλθ-θια ένδοξος. Έστερα γύρισα πίσω στο ποδοθήρα και εκεί μ' έβγαζαν, μ' έτριψαν και μου έδωσαν ένα λεμόνι να πιπιλίσω. Καθώς βλέπετε όλα έγιναν σύμφωνα με τους έπιστημονικούς κανόνες. Είναι πολύ ευχάριστο πράγμα να κερδίξη κανείς ένα άγώνισμα για την Τάξη του, γιατί ή Τάξη που έχει τις περισσότερες νίκες, αυτή παίρνει το έπαμειβόμενο κύπελλο των αθλητικών επιδόσεων. Τούτη τη χρονιά το πήραν οι Τελειόφοιτες με έπτά νίκες. Μετά το τέλος των αγώνων ο Αθλητικός Όμιλος μās έκανε γεύμα σε όλες τις νικήτριες Μας σερβίρισαν κοντά στάλλα και καθούρια στη σάρα και παγωτά σχολάτα σε σχήμα φούτ μπώλλ.

Χθες εξαγρύπνησα σχεδόν ός το πρωί διαβάζοντας την «Τζάην Ήρ».

Είθε αρκετά ηλικιωμένοι, σεβαστέ μου Μπάριπα-Μακροπόδη, ώστε να θυμόμαστε τί γινόνταν εδώ και εξήντα χρόνια; Και αν ναι, μιλούσαν στάληθια τότε οι άνθρωποι μ' αυτό τον τρόπο; Π. χ. ή ακατάδεκτη λαϊκή Μπλάνς λέει στον καμαριέρη: «Παύσε τὴν πολυλογία σου, φαῦλε, καὶ πρᾶξε τὸ κέλευσμά μου!» Ὁ κύριος Ρότσεστερ μιλάει γιὰ τὸ «μετάλλινο στερέωμα» καὶ ἐννοεῖ τὸν οὐρανό. Ὅσο γιὰ τὴν τρελλή, πού φωνάζει σὰν θύαινα καὶ βάζει φωτιά στὶς κουνουπιέρες καὶ σχίζει γραμμὴ νυφικούς πέπλους καὶ δαγκάνει—αὐτὸ στάληθια εἶναι πραγματικὸ μελόδραμα, κι' ἀπὸ τὰ χειρότερα μάλιστα, κι' ὥστόσο διαβάζεις καὶ διαβάζεις καὶ δὲν σοῦ κάνει καρδιά νάφησης τὸ βιβλίο ἀπὸ τὰ χέρια σου. Μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ καταλάβω πὼς στάθηκε δυνατό σ' ἓνα κορίτσι νὰ γράψῃ ἓνα βιβλίο σὰν κι' αὐτό, καὶ μάλιστα σ' ἓνα κορίτσι: πού ἀνατράφηκε καὶ μεγάλωσε μέσα σ' ἓνα χωριό! Αὐτὲς οἱ Μροντέ ἔχουν κάτι πού με γοητεύει. Τὰ ἔργα τους, ἡ ζωὴ τους, τὸ πνεῦμα τους! Ὅταν ἐδιάβασα γιὰ τὰ βάζανα τῆς μικρῆς Τζαίην στὸ ὄρφανοτροφεῖο, ἀγανάκτησα τόσο πολὺ, ὥστε χρειάστηκε νὰ κάνω ἕναν μακρινὸ περίπατο γιὰ νὰ μοῦ πέσουν τὰ νεύρα μου. Ἐνοιῶθα πολὺ καλὰ τί αἰσθανόταν μέσα της. Ἐχοντας γνωρίσει τὴν κυρία Λίππετ, μοῦ φαινόταν σὰ νάδλεπα μπροστά μου τὸν κύριο Μπρόκλεχουστ.

Μὴ σὰς κακοφαίνεται, ἀγαπητέ μου Μπάριπα-Μακροπόδη. Δὲν διατείνωμαι πὼς τὸ Ἀσουλὸν Τζῶν Γκρίερ ἦταν ἕμοιο μὲ τὸ σχολεῖο τοῦ Λούγγου. Εἴχαμε ἄρθρον τροφῆς, εἴμαστε καλὰ καὶ ζεστὰ ντυμένες. Εἴχαμε ἀρκετὸ νερὸ γιὰ νὰ πλυθοῦμε καὶ ἡ σάμπα ἦταν πάντοτε ἀναμμένη. Ζούσαμε ὅμως σὲ μιὰ νοσηρὴ μονοτονία. Ἡ ζωὴ μας ἦταν ἀπόλυτα μονότονη καὶ ἀνιάρη. Τίποτε τὸ εὐχάριστο δὲν μᾶς τύχαινε, ἀν' ἐξαιρέσετε τὸ παγωτὸ πού τρώγαμε κάθε Κυριακή· μὰ κι' αὐτὸ ἀκόμη ἦταν τακτικὸ κι' ἔτσι δὲν ἐκάνε πιὰ ἐντύπωση. Στὰ δεκαοχτὼ χρόνια τῆς ζωῆς μου πού τὰ πέρασα ἐκεῖ μέσα δὲν μᾶς συνέβη τίποτε τὸ ἀπρόοπτο, παρεκτὸς ὅταν ἔπιασε φωτιά ἡ σκεπὴ τοῦ σπιτιοῦ. Μᾶς ἔσπιναν μέσ' στὴ μέση τῆς νύχτας καὶ μᾶς ντύσανε γιὰ νὰ εἴμαστε ἑτοιμὲς γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, ἀν' τυχὸν μεταδίδουνταν ἡ πυρκαϊὰ στὸ κτίριο. Ἀλλὰ δὲν συνέβη, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα καὶ ἔτσι ξαναπέσαμε στὰ κρεβάτια μας.

(Ἀκολουθεῖ)

Μετάφρασις Α. Α. καὶ Γ. Τ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 21

ΑΕΡΑΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ

Τί μπορούν τὰ πλούτη χωρὶς μιὰ ἰδέα γενναία, μεγάλη, πού νὰ ὑπηρετοῦν; Ὅχι δύναμη μικρὴ μονάχα μὰ καὶ βλαδερή. Καὶ τέτοια θάταν σίγουρα τὰ πλούτη τῆς Ὑδρας, ἀν' δὲ φρόντιζε, ἀρκετὰ νωρίς, ν' ἀνοίξῃ τὸ μυαλὸ καὶ τὴν καρδιά τῶν νέων σ' ἀνώτερους ὀρίζοντες. Σὲ τοῦτο τὰ πρῶτα θεμέλια ἔβαλε ὁ Βούλγαρης. Ἡ ἱστορία τοῦ κρωστιάει αὐτὴ τὴν ἀναγνώριση. Ἀπ' τὴ στιγμὴ πού φτιασε τὰ πρῶτα λαϊκὰ σχολεῖα στὴν Ὑδρα, ἔδειξε πὼς ἦταν Ἕλληνας: Ἔσκαψε τὸ πιδ ἀποτελεσματικὸ λαγοῦμι κατὰ τῆς Τουρκίας πού ὑπηρετοῦσε. Τὸ πνεῦμα πρέπει νὰ ματαιωθῇ πρὶν ἀπὸ τὸ χέρι· μὲ τὸ πνεῦμα μάχονται οἱ λαοί· αὐτὸ τσακίζει ζυγοῦς κι' ἀναποδογυρίζει θρόνους καὶ τυραννίες.

Εἶχαν πάει στὴν Ὑδρα, τὸν πρῶτο καιρὸ τῆς ἐξουσίας τοῦ Βούλγαρη, γιὰ δουλειές τους, δυὸ Θεσσαλοί, ὁ Δημήτρης καὶ Κώστας Νούλας. Εἶχαν διαφορὲς μὲ ντόπιους· ἀναγκάστηκαν νὰ καταφύγουν στὸ Βούλγαρη, στὴν καγκελαρία· εἶδε μὲ μεγάλῃ χαρὰ του πὼς ἤξεραν γερὰ γράμματα: οἱ γραμματισμένοι τότε ἦταν στὴν Ἑλλάδα πολὺ σπάνιοι· ἀκόμα ὅμως σπανιώτεροι στὴν Ὑδρα· ὁ Βούλγαρης, μὲ γενναία πληρωμή, κατὰφερε νὰ τοὺς κρατήσῃ, νὰ τοὺς βάλῃ δασκάλους στὸ πρῶτο λαϊκὸ σχολεῖο πού φτιαξε.

— Μὴ λυπόσαστε παρὰδες, ἔλεγε σ' ὅλους· ἔχουμε πολλοὺς· φτάνει νὰ καταφέρετε νὰ ῥθουν ὅσοι μποροῦν νὰ μᾶς φωτίσουν· καὶ κολωνάτα τοὺς δίνουμε ὅσα θέλουν.

Οἱ Ὑδραῖοι καὶ πρὶν εἶχαν καταλάβει τὴν ἀνάγκη τῶν φώτων. Ἀπ' αὐτὰ τὰ τέλη τοῦ δέκατου ἑβδόμου αἰῶνα ἔστελναν μερικοὶ τὰ παιδιά τους στὴ Σμύρνη, στὸν ξακουστὸ τότε δάσκαλο, τὸ Χρύσανθο· κι' ἄλλοι στὸ σχολεῖο τῆς Σίφνου· ἱερωμένοι διάφοροι περνοῦσαν ἀπὸ τὴν Ὑδρα, ὅπως οἱ ἱεροκήρυκες Κύριλλος ὁ Πάρις καὶ ὁ Ἀγάπιος ἀπὸ τὴν Δημητσάνα, γιὰ νὰ ἐξηγοῦν τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ· ὁ Μακάριος Νοταρᾶς ἀπὸ τὴν Κόρινθο εἶχε ἀσκητέψει γιὰ πολλὰ χρόνια ἔξω ἀπὸ τὴν πολιτεία, σ' ἓνα κελλὶ καὶ δασκάλευε τοὺς πληθυσμούς· πολλοὶ βλέπαν τὴν Ὑδρα σὰν καταφυγὴ λευτεριάς· καὶ περνοῦσαν νὰ ρίξουν σπόρο πνευματικὸ· ἄλλοι πρὸ κι' ἄλλοι μετὰ τὴν ἐξουσία τοῦ Βούλγαρη: Ὁ Ἀνθιμος Γαζής, ὁ πατριάρχης τῆς Ἀλεξανδρείας Θεόφιλος, ὁ Βενιαμὴν ὁ Δεσβίος, ὁ Σαρὰφης Γρη-

γόριος. Ἡ κίνηση ὅμως αὐτὴ δὲν εἶχε κανένα χαρὰχτήρα συστηματικὸ· τὸ πρῶτο ντόπιο ἔμπνημα σημειώθηκε μὲ τὸ Γιάννη Κριεζή, τὸ γιὸ τοῦ Παπαντώνη. Εἶχε ντυθεῖ τὸ ράσο μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του· ἀπὸ τίς πρῶτες του δουλειές ἦταν νὰ κατὰφέρῃ τοὺς Ὑδραῖους νὰ κάμουν συνεισφορά—διακόσια γρόσια τὸ χρόνο—καὶ νὰ φέρουν τὸν πρῶτο δάσκαλο, τὸν Ἐφέσιο Ἀπόστολο. Ὁ Γιάννης Σούρμπας χάρισε ἓνα σπῆτι μὲ μεγάλο περιδῶλι γιὰ σχολεῖο. Ἔτσι ἀπὸ τὸ 1750 ὡς τὸ 1799 λειτουργοῦσε μιὰ τάξη μὲ δασκάλους ρασοφόρους. Μετὰ τὸν Ἐφέσιο εἶχε πάει ὁ καλὸς γερὸς Γαβριὴλ ἀπὸ τὴ Σπάρτη, κι' ὕστερα ὁ Προκόπιος ἀπὸ τὴν Τρίπολη. Μὰ τὸ μεγάλο σπρώξιμο τὸ ἔδωσε ὁ Βούλγαρης, ὀργανώνοντας συστηματικὰ τὸ πρῶτο λαϊκὸ ἑλληνικὸ σχολεῖο. Τὰ γράμματα πῆραν τέτοια φόρα, πού, καθὼς ὁ κόσμος ὑπερπλουτοῦσε κιόλας, ἄλλοι τοὺς εἶχαν ἰσόβιους τοὺς δασκάλους στὸ σπῆτι, κι' ἄλλοι τοὺς παίρνουν μαζί στὰ ταξίδια τους: Μέσα στὰ καράβια τοῦ Τομπάζη καὶ τοῦ Τσαμαδοῦ ἦταν κι' ἀπὸ ἕνας δάσκαλος. Κι' ὅταν τὰ παιδιά τέλειωναν τὰ πρῶτα γράμματα, τὰ στέλναν γιὰ γενικὴ μόρφωση στὴν Εὐρώπη. Τὸ μοναστήρι τῆς Ὑδρας, πλουσιώτατο ἀπὸ τίς κανονικὲς προσφορὲς τῶν καραβιῶν, βοήθοῦσε τοὺς πιδ φτωχοὺς νέους πού διψοῦσαν μάθησιν μ' ὑποτροφίες. Ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὰρχεῖα τῆς Ὑδρας ὑπότροφοι τοῦ μοναστηριοῦ ὑπάρχουν στὴν Εὐρώπη ἀπ' αὐτὸ τὸ 1815. Μιὰ γενιὰ γραμματισμένη ἀρχίζει, σιγά-σιγά, νὰ μορφώνεται καὶ μαζί μὲ τοὺς πρῶτους διαδασκόμενους βγαίνουν κι' οἱ πρῶτοι Ὑδραῖοι συγγραφεῖς. Ξεφυλλίζοντας τὸ παλαιὸ καὶ πολύτιμο «Σχεδιάσμα» τοῦ Ματθαίου Παρανίκα, μὲ πόση συγκίνηση δὲν εἶδα, πὼς ὁ Σταμάτης Βουδούρης ἔγραψε στὰ 1817, σ' ἓνα τυπογραφεῖο τοῦ Λιθόρου, τὸ πρῶτο ὑδραῖικο βιβλίο, τὴν πρώτη μονογραφία γιὰ τὸ μοναστήρι τῆς Παναγίας!

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Βούλγαρη καὶ τὸ διορισμὸ τοῦ Κοκοβίλα ζαμπίτη καὶ μπάζ-κοτζάμπαση τῆς Ὑδρας, τὸ νησί κυβερνοῦσαν μαζί μ' αὐτὸν ἡ καλύτερα, πάνω ἀπ' αὐτὸν—τὸν εἶχαν κάμει στὸ τέλος ἀπλὸ διακοσμητικὸ τύπο—εἰκοσιτέσσερις προεστοί, πού μοιράζονταν σὲ δυὸ ντουζίνες καὶ διοικοῦσαν δώδεκα κάθε χρονιά, μὲ τὴν ἀράδα. Ψυχὴ στὰ μεγάλα τοῦτα συμβούλια ἦταν ὁ Λάζαρος Κουντουριώτης. Πιδ πλούσιος καὶ πιδ σοβαρὸς ἀπ' ὅλους, μὲ μεγάλῃ ἐπιβολὴ στὸ λαό, ἤξερε νὰκούγεται.

ΜΙΚΡΗ ΣΤΙΧΟΥΡΓΙΚΗ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Νὰ παραδείγματος χάρι:

Ὁ μπάτης φουὰ γλυκὰ
Δροσίζεται ἡ θάλασσα
Ὁ ἥλιος σιὰργυρά της νερά
Καθρεφτίζεται...
Καὶ λὲς πὼς παίζουν μ' ἔρωτα
Ψαράκια μὲ χρυσὰ φτερά,
Ἀξένοιστα πετώντας
Σὲ ἀσημένια κύματα...

Εἶναι τὸ ἴδιο ὥραϊο, καμωμένο ἔτσι σ' ἐλεύθερους λυτοὺς στίχους: Ὅχι βέβαια. Πάρτε ὅμως κι' αὐτοὺς τοὺς λυτοὺς στίχους πού ἔκαμε ὁ Σολωμὸς στὸν Ὀθῶνα, τὸν πρῶτο μας βασιλέα, ὅταν, ἐρχόμενος στὴν Ἑλλάδα, περνοῦσε ἀπέξω ἀπὸ τὴν Κέρκυρα (στὴν Κέρκυρα τότε ζοῦσε κι' ὁ ποιητής):

Μέσ' τὸ γιὰλὸ τῆς Κέρκυρας μαῦρη εἶμαι
[πέτρα κι' ὄρη]
Κι' εἶναι δικό σου δάσκαμα, δικό σου
[πλοῦτος εἶναι].
Πνεῦμα καλὸ, πού σᾶρεσ φωνὴ νὰ μοῦ
[χαρίσης]:
Κι' ἂν μὲ πατήσης, βασιλιά, βγάνω βαγὶ
[καὶ δάφνη].

Ἀλλάξετέ το ὅπως θέλετε, βάλτε το καὶ τίς πλουσιώτερες ὁμοιοκαταληξίες: Πάντα θάναί τὸ ἴδιο, ἓνα θαυμάσιό ποίημα. Κι' ἐπειδὴ ἴσα-ἴσα εἶναι τέτοιο, δὲν πειράζει πού εἶναι σὲ στίχους λυτοὺς. Συμπέρασμα: Ἐχετε καὶ σῆς νὰ γράψετε κάτι τόσο ὥραϊο, τόσο μεστό, τόσο ποιητικὸ αὐτὸ καθ' ἑαυτό; Γράψτε τὸ καὶ σ' ἐλεύθερους στίχους, δὲν πειράζει. Ἐχετε ὅμως κάτι κοινότερο, ἀπλούστερο, συνηθισμένο, σὰν τοὺς παραπάνω στίχους τοῦ Δροσίνη; Πρέπει νὰ τὸ στολίσετε γιὰ νὰ γίνῃ ὥραϊο. Τὸ αὐστηρὸ μέτρο, οἱ πλούσιες ὁμοιοκαταληξίες, εἶναι στολίδια ἀπαραίτητα. Αὐτὰ σκεπάζουν καὶ τὴν ἑλλειψὴ τῆς μεγάλῃς ποιήσεως καὶ τὴν λίγη μεστότητα τοῦ στίχου. Γι' αὐτὸ οἱ ἐλεύθεροι στίχοι—οἱ καλοί, ἐννοῶ, ἐλεύθεροι στίχοι—εἶναι τόσο πιδ δύσκολοι.

ΤΟ ΣΟΝΕΤΤΟ

Ὑπάρχουν ποιήματα μὲ σταθερὲς ἢ ὁρισμένους μορφές (φόρμες). Ὅπως ἡ Στροφὴ (γαλλικὰ Stance), τὸ Τριόλετο, τὸ Σονέττο καὶ ἄλλα πολλὰ. Τὸ Σονέττο εἶναι τὸ πιδ συνηθισμένο. Καὶ γι' αὐτὸ μόνο θὰ σὰς μιλήσω. Λέγεται καὶ Δεκατετράστιχο, γιὰτὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ τετράστιχα (ἢ ἓνα ὀκτώστιχο) καὶ δυὸ τρίστιχα (ἢ ἓνα ἑξάστιχο). Καὶ συνήθως οἱ στίχοι του εἶναι ἢ δεκαπεντασύλλαβοι, ἢ ἑνδεκασύλλαβοι. Ἰδοὺ ἓνα σονέττο τοῦ Μακροῦ στὸν πατέρα του:

Τὰ οὐρόπια λουλουδάκια, ὅσα μιὰ ἡμέρα,
Πρὶν ἅλλων κόσμων ἰδῆς τὸ θεῖο λιμάνι,
Εἶχαν γιὰ σὲ τόση εὐωδία, πατέρα,
Τὰ πλέω τώρα, ἰδὲς, σ' ἓνα στεφάνι.
Ἀχ, σιὸν τάφον σου μόνο τὸν ἄερα
Μὴν ἴσως τοῦτο θὰ σκορπάῃ λιβάνι,
Λίγως ἐλπίδα νάχω ἐκεῖθε-πέρα
Γλυκὰ τοῦ Πίνδου ἀρώματα νὰ βγάῃ;
Τῆς πέτρας πού σὲ κρύβει ἔχω τὸ βάρος
Μὲς σὶν καρδιά· τί δὲν ἀκούω τὸν βίχο
Πού τόσο μιὰ φορὰ μοῦδινε θάρος.
Μίλα καὶ πές, πὼς σὰν σὸν ἴδιο τοῖχο
Κλειστῶ τοῦ κυβουριοῦ σου, ἀντάμα ὁ χάρος
Δὲ θέλει θάφει ἐκεῖ κάθε μὸν στίχο.

Καθὼς βλέπετε, οἱ στίχοι εἶναι ἑνδεκασύλλαβοι. Καὶ ὁμοιοκαταληκτοῦν, στὸ ὀκτάστιχο: πρῶτος, τρίτος, πέμπτος, ἑβδόμος (τέσσερις), καὶ δεύτερος, τέταρτος, ἕκτος, ὄγδοος (ἄλλοι τέσσερις)· καὶ στὸ ἑξάστιχο: ἕνατος, ἑνδέκατος, δέκατος τρίτος (τρεῖς) καὶ δέκατος, δωδέκατος, δέκατος τέταρτος (ἄλλοι τρεῖς). Ἐχομε δηλαδὴ τὸ ὅλον τέσσερις ὁμοιοκαταληξίες καὶ γιὰ τοὺς δεκατέσσερις στίχους:

1. ἡμέρα-πατέρα-ἄερα-πέρα.
2. λιμάνι-στεφάνι-λιβάνι-βγάνα.
3. βάρος θάρρος-χάρος.
4. ἡχο-τοῖχο-στίχο.

Κι' αὐτὴ εἶναι ἡ κλασσικὴ, νὰ πούμε, φόρμα τοῦ σονέττου. Ὑπάρχουν ὅμως ἄπειρες ποικιλίες. Καὶ μιὰ ἀπὸ τίς πιδ συνηθισμένες εἶναι νὰ ὑπάρχῃ μιὰ μόνο κοινὴ ὁμοιοκαταληξία στὸ ἑξάστιχο. Δηλαδὴ νὰ ὁμοιοκαταληκτοῦν χωριστὰ ἀνὰ δύο τοῦ στίχοι, κι' ἔτσι μόνο ἕνας στίχος τοῦ ἑνὸς δὲν ὁμοιοκαταληκτῇ μ' ἓνα τοῦ ἄλλου (ὁ τρίτος π. χ.: τὸν ἕκτο). Ἰδῆτε τὴν «Ἀθήνη», τὸ γνωστότατο σονέττο τοῦ Μαβίλλη, ἐν' ἀπὸ τὰ τελειότερα πού ἔγιναν στὴ γλῶσσα μας: ἔτσι εἶναι καμωμένο τὸ ἑξάστιχό του.

Ἐπίσης καὶ στὴ διάταξη τῶν στίχων πού ὁμοιοκαταληκτοῦν ἐπιτρέπονται πολλὲς ἀλλαγές. Στὰ δυὸ τετράστιχα π. χ. μπορεί νὰ ὁμοιοκαταληκτοῦν ὁ πρῶτος καθενὸς μὲ τὸν τέταρτο κι' ὁ δεύτερος μὲ τὸν τρίτο. Καὶ στὰ δυὸ τρίστιχα, ὁ πρῶτος καθενὸς μὲ τὸν δεύτερο, κι' ὁ τρίτος τοῦ ἑνὸς μὲ τὸν τρίτο τοῦ ἄλλου. Μεγάλῃ τελειότητι ἐλευθερία καὶ σ' αὐτὸ. Ὡστε τὸ ἀπαραίτητο στὸ Σονέττο εἶναι: τὰ δυὸ τετράστιχα νὰ ἔχουν τίς ἴδιες ὁμοιοκαταληξίες, καὶ τὰ δυὸ τρίστιχα νὰ δένονται μὲ μιὰ τουλάχιστο κοινὴ ὁμοιοκαταληξία.

Αὐτὰ καὶ γιὰ τὸ Σονέττο. Τίποτ' ἄλλο. Ὅσα ἐμάθατε, γιὰ τὴν ὥρα σὰς εἶναι ἀρκετὰ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ «ΜΙΚΡΗΣ ΣΤΙΧΟΥΡΓΙΚΗΣ»

Πού εἶναι ὁ νοικοκύρης τῆς βάρκας;
(Ἀντεγγραφή καὶ ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὸν Νάρκισσο)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΟΥΡΟΥΠΟ

Σούρουπο, οί τοίχοι γαλαζώσανε
Με το μαβί φωτοσκοτάδι,
Θλίψες οι έλλιδες τώρα εώσανε
Κάθε ψυχή που ζή το βράδυ.

Ρήμος' ή αυλή, στο τζάμι άπόμειναν
Μόνο δυό μάτια που κοιτάνε πέρα,
Μεγάλα τά ματόκλαδα σκέπη έγιναν
Βαριά σαν τό σκοτάδι στην έσπερα.

Σούρουπο, γύρα οί τοίχοι γαλαζώσανε
Κοίτα πώς κλαίνε μέσα στο σκοτάδι
Στό τζάμι δυό ματάκια που δέ νοιώσανε
Στή θεία ζωή τό πρωινό τό χάδι...

Τζιτζίκι [Β]

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΤΙΓΜΗ

Τά νερά του Θεοματικού έρχονταν
παιχνιδιάρικα ως τις άκτες κι' έλου-
ζαν χαριτωμένα τά πόδια του Όλύμ-
που. Τό ψιθύρισμά τους μ' έκανε νά
πιστεύω ότι ήταν τά τελευταία λόγια
που μās έστειλε ή πόλις που πριν από
λίγες ώρες την άφήσαμε.

Τό βλέμμα μου μπλεκόταν πέρα μα-
κρυνά και δέν μπορούσα νά ξεχωρίσω
τίποτα. Ό ήλιος, ή κορώνα αυτή του
άπειρου, λευτερωμένος από τά μαύρα
σύννεφα, πούστελνε μιά ζεστή άχτίδα
εκεί καθώς στεκόμουν σ' ένα παράθυ-
ρο του βαγονιού. 'Η βροχή έπαψε νά
πέφτει, και τά σύννεφα ήταν μαζεμένα
στις κορυφές του Όλύμπου — λές και
διωγμένα άπ' τό Μεγαλόδυναμο — κι'
έκει προσπαθούσαν πού νά αυτοκτο-
νήσουν πρώτο, μπήγοντας τις κοιλιές τους
στις κορυφές του βουνού. 'Η άτλαζέ-
νια θάλασσα άπλωνόταν ως πέρα γα-
ληνεμένη.

Τό βλέμμα μου μελαγχολικό άτένιζε
όλ' αυτά. Δέν ήθελα νά πιστέψω ότι
φεύγω άπ' τη Θεσσαλονίκη. Ό θόρυ-
βος της μηχανής με πείραζε υπερβολή
κά στίς σκέψεις μου. Οί ρόδες του τραί-
νου άφηναν πίσω τη Μακεδονία.

'Ηταν ή τελευταία μέρα του Ίουλίου
Μέσα από τη σέφη μου κινηματογρα-
φίστηκε όλη ή ζωή που έζησα στην πό-
λι του Θεοματικού. Θυμήθηκα τις δ-
μορφες βραδυές που μαζί με τούς φί-
λους μου πηγαίναμε περίπατο καθώς
και στον κινηματογράφο. Θυμήθηκα
τις φρεγγαρόφρεγγες βραδυές που μαζί
με τούς δικούς μου χτυπούσαμε τά
κουτιά της βάρικας κι' άνοιγόμαστε στη
γαλήνια θάλασσα, τότε που 'οί συλ-
λογισμοί μου φτερουγίζαν, σαν κατά-
λευκα περιστέρια, μακρυνά πολύ μα-
κρυνά.

Τί θελητικές στιγμές! Θυμήθηκα τις
αξέχαστες εκείνες στιγμές που περνού-
σε στο σχολείο. Θυμήθηκα τις ήλιόλου-
στες ημέρες της έκδρομής που μαζί με
τό μικρότερο άδερφό μου, τον Κωστά-
κη, γελοιάσαμε χωριτά και παίζαμε τόσο

μαγεμένοι από τις όμορφιές της έξοχης
Θυμήθηκα μιά μέρα που μαζί με τό
φιλόλογο καθηγητή μου ποζάραμε σέ
μιά έκδομή μπροστά στο φωτογραφι-
κό φακό. Θυμήθηκα τη γαλήνια νύχτα
που για πρώτη φορά με τ' αιάζει έμ-
πεινα στη Θεσσαλονίκη. Θυμήθηκα
(ώ! και τί δέ θυμήθηκα!) την ώρα
που με άποκαιρετούσαν σήμερα στο σι-
δηροδρομικό σταθμό και που τό κλάι-
μα του Κωστάκη άντηχούσε στην πρωί-
νή φύση. 'Ω! πόσο με λύπησε αυτή ή
άνανηψη!

Γύρισα και κοιτάξα τη Μακεδονική
φύση. Όλα ήταν χαρούμενα.

— Νά εκεί-πέρα πήγαμε μιά μέρα
έκδρομή με τό πλοίο, ελεε ο Κωστά-
κης. Κι' έδειξε πέρα μακρυνά τη θά-
λασσα.

Γύρισα νά δω 'Η ταχύτητα του τραί-
νου μās τάρκωνε όλα. Μιά σφουριγμα-
τιά άντήχησε στον άέρα, και μπήκαμε
στά Τέμπη. 'Α! ήταν ή τελευταία στιγ-
μή που βλέπαμε τον Θεοματικό.

Αιθέριος [Γ]

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ ΜΑΣ

Στό μόνο που δέν καταγίνεται είναι
ή μουσική. Δέν ξέρει νά πη ούτε τη
μουσική κλίμακα. Δέν έχει άγγίξει ούτε
με τό μικρό του δαχτυλάκι πληκτρο-
πιάνου. Αυτό όμως δέν τον έμποδίζει νά
λέγεται *Μπετόβεν*.

Σ' όλες τις φάρσες που σκαρώνουν
οί φίλοι του, βρίσκεται πάντα μπλεχ-
μένος, κι' ένω δέ φταίει διόλου πλη-
ρώνει διαρκώς τό πασιμένα της στιγ-
μής που οι άλλοι βγαίνουν λάδι. Μιά
φορά μάλιστα τον στείλαν μερικοί ά-
στεινοι ν' αγοράσίσει τό κλασσικό σουπ-
πλινους, (σου λέπει νούς). Έννοείται
ότι αυτός πήγε προθυμότατα. Για ποιά
λόγο τώρα ονομάζεται *Σπίρτο Μονάχο*,
ό Θεός κι' ή ψυχή του τό ξέρει.

Διαρκώς σουλατσέρουν στο Πασσα-
λιμάνι του Πειραιώς με γρήγορο βήμα
ένοχλώντας και περάζοντας τά πάντα
και τούς πάντας μ' άρκετη δόση άναι-
δείας. Αυτοεπιλογορούνται δέ *Σιγανό-
περπάτητη* και *Χαμηλοβλεπούσα*...

Είναι όμνητικωτάτη. Και σαν νά
μην την έφτανε ή γλώσσα που της έ-
δωσε ο Θεός, μαθαίνει και ξένες. Κι'
ας ονομάζεται *Σφρίτζ*...

Τήν βλέπετε και την νομίζετε υπή-
κοο του Χαϊλέ Σελασιέ που μόλις ά-
ρίβανε έξ' Αβυσσηνίας. Μαλλι μαύρο
κατσούδι. Μοτίβο μελαψό. Τ' όνομά
της *Δευκή*...

Είναι και' εθνημισιόν Διαπλασιαζός
σύλλογος. Τά μέλη του βρέφη μόλις
διαδοχάνα τάς σχέσεις των με τό μι-
μπερόν, άνίκανα νά βλάψουν και με-
μήγει. 'Επί πλέον υπάκουα και φρο-
νιμώτατα μέχρις άρραντάστου διά την

ήλικίαν των ββαθμιού. — Πρόσεξε, Μπε-
μπέκα, θά φωνάσω τό μαμπουλά — άν
τώρα επιθυμείτε νά μάθετε και τ' όνο-
μα του συλλόγου, σάς πληροφοροϋμε
ότι ονομάζεται *Τρελλοπαρέα* (!!!)

Διαρκώς τον κλέβουν. Στά ρέστα,
στην αγορά, στο χάλασμα λεπτών.
Παντού! (άφηγω που φέτος του κλέ-
ψαν τό πανοφώρι και την όμπρέλλα).
Τόν καϊμένο τον *'Αρσέν Δουπέν*...

Παιδί με μεγάλη φαντασία, τό όποιο
όχι μόνο δέν έχει χορέψει ποτέ του
μέχρι σήμερα, άλλ' ούτε καν έχει ιδεί
και νά χορεύουν! — έκτός ίσως από
τοάμικο ή μπάλλο — Καλό παιδί κατά
τά άλλα, μόνο που έχει άρκετη δόση
φαντασίας άποτελεσμάτα της όποιας
είναι... ο *Κύριος του Ντάνοιγκ*.

Ζυγίζει περίπου έβδομηπεντέτε κι-
λά! Κάνει άπεγνωσμένη διάτα. Προς
τό παρόν όμως άπέχει πολύ από του
νά είναι... *Αιθέριος*.

Ό μόνος ελκρινής ο ύποφαινόμε-
νος. Χαμογελά διαρκώς. 'Ακόμα και
στον ύπνο του. Όσο για τά γαλόνια,
νά είστε βέβαιοι πώς θά γίνουν άργό-
τερα πραγματικότητας, κι' αυτός πραγ-
ματικός...

Γελαστός 'Υπολογαγός [Α]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στό σχολείο.

— Πώς κάνει ο μέλλων του έχω;

— Έξω και σήσω.

— Και ο άόριστος;

— Έσχω...

Κι' ένας μαθητής γι' άστείο:

— Όχι! Μέσα και έρώ!

Ευγένης Β. Βαλασάκης

Τοτό, τοτός πολύ φαί τό βράδυ;

— Ένα πιάτο, άλλα πρώτα... λίγο
ξύλο.

Ριπονιδύνος Ναυτης

Τάσος: — Νά, πέρουν σά σήμερα ή-
ταν που έπεσα στη στέργα...

Μιμίκα, με τρόμο: — 'Α! και πνίγη-
κες;

Κ. Ι. Δ.

Παρακαλώ πολύ όσους χρωστούν
τη συνδρομή τους νά τη στείλουν
τό γρηγορώτερο. 'Ας έχουν ύπ'
όψει τους, ότι οί συνδρομές αυ-
τές είναι ο μόνος μου πόρος' ή
καθυστερήσει έπομένως δυσκο-
λεύει πολύ τό έργο μου που ά-
παιτεί όχι μόνο μεγάλους κό-
πους, άλλα και μεγάλα έξοδα.

ΗΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

'Αθήναι, 42 δδός Εϋριπίδου
την 26 Μαρτίου 1936

Ό Ραδιοφωνικός Σταθμός του Μπα-
ρι της 'Ιταλίας, συνεργαζόμενος με τη
«Διάπλασι», διοργάνωσε δισεβδομα-
διαίες ειδικές έκπομπές για τά 'Ελλη-
νόπουλα, τόσο του 'Εσωτερικού όσο
και των ελληνικών παροικιών του 'Ε-
ξωτερικού ως εξής: Κάθε Σάββατο,
ώρα ('Αθηνών) 9 έως 9, 20' μ. μ.
πρόγραμμα για μικρότερα παιδιά Κά-
θε Πέμπτη, την ίδια ώρα (9 έως 9,
20') πρόγραμμα για μεγαλύτερα παι-
διά. Γίνονται και παντοίοι παιδικοί
Διαγωνισμοί.

ΜΟΝΟ όσοι έχουν ψευδώνυμο και
μou γράφουν, δικαιούνται νά έχουν ά-
πάντηση — έκτενέστερη ή συντομώτερη,
ανάλογως του θέματος και του χώρου —
στην 'Αλληλογραφία μου. Δυσανάγνω-
στα γράμματα, με έσθωρο μελάνι γραμ-
μένα, ή άκατάστατα, βιαστικά, μουν-
τερουμένα, δέν τά διαβάζω. 'Επίσης
δέν δέχουμαι γράμματα που δέν έχουν
τό άπαιτούμενο γραμματικό και πρό-
πει νά πληρώσω τό λείπει διπλό. Νά
τά ζυγίζετε στο ταχυδρομείο και νά βά-
ζετε τό γραμματικό που χρειάζεται.

ΑΝ και βγαίνει τρεις ημέρες άργότερα
— κατόπιν έορτής δηλαδή — τό φυλλάδιο
τοτό γράφει μερικά και για την 25 Μαρ-
τίου. Ένα καινούργιο ποίημα μόνο λείπει.
'Αλλά κανένας από τούς συνεργάτες μου
δέν μου έστειλε, ούτε για τη Σελίδα Συ-
νεργασίας. Φταίω κι' εγώ που δέν τό θυ-
μισα εγκαίρως. Γιατί δέν πιστεύω νά μην
έμπνέ τούς νεκρούς ποιητές ή 'Εθνική
'Εορτή...

Φαντάσθηκα, *Ροζελάντια*, τη χαρά σου,
την εύδωκίονά σου, όταν, ύστερ' από τόσον
μηνών άρρώστεια και κλεισούρα, βγήκες για
πρώτη φορά στον ήλιο. Μά βέβαια που
όλα στη φύση θά σου φαίνονταν άραιό-
τερα, ακόμα και «τάγματα που βαστού-
νε τούς ηλεκτρικούς γλόμπους»... Και
τώρα σου εχόμαι ύγεία παντοεινή, άδια-
τάρακτη.

Φυσικά, *Καραμαλή*, μόνο σ' όσους Δια-
γωνισμούς μπορείς και θέλεις θάπαντάς.
'Από τό νόστιμο γραμματάκι σου ένα δέν
κατάλαβα: εκεί που λές πώς δέν σου ά-
ρέσουν τά μυθιστορήματα «που δέν έχουν
κανέναν νά μιλήσει». Έννοείς όταν δέν
έχουν διάλογο; όταν τά πρόσωπά τους
δέν μιλούν; ... Τί; άν ποτέ ο μπικμπάς
δέν θελήσει νάνανεώσει τη συνδρομή σου,
εσύ θα τον κταφέρεις... χτυπώντας τά
πόδια σου; 'Α, μπά! δέν είναι τρόπος αυ-
τός. Καλύτερα νά τον παρακαλέσεις, εξη-
γώντας του πόσο μάγαπας και με θέ-
λεις... Δέν τόξερα πώς ο Κωστής Πα-
λαμάς είναι θεός της μαμάς σου. Έχεις
λοιπόν στενή συγγένεια με τό μεγάλο
ποιητή.

Τά εγκάρδιά μου συλλυπητήρια, *Γρέφε*,
για τό θάνατο του θείου και της εξαδέλ-
φης. Είναι φοβερό, άλήθεια, νάνικρύξω
κανείς τόσο νέους νεκρούς — έίκοσι και
τριάντα χρονών — άλλα δέν δικαιολογεί
μιά τόσο μεγάλη άπαισιόδοξία. Τό κάτω
κάτω, ο θάνατος ενός νέου είναι κάτι τό
έξαιρετικό. Συνήθως οί άνθρωποι φεύγουν
μεγάλοι, γέροι, άφού έκπληρώσουν σ' αυ-
τό τον κόσμο τό μεγάλο ανθρώπινο προ-
σιμίο. — Για τις φωτογραφίες, τί νά σου
πώ; 'Η έπιστροφή είναι δύσκολη, μπορεί

και νά χαθούν, και δέν θά ήθελα νάχω τέ-
τοια εύθύνη. 'Αν σου χρειάζονται τόσο
πολύ, καλύτερα νά μη πού τις στείλεις.

Καθόλου άδιάκριτη, *Άγνούλα*! Όχι
μιά φορά τό μήνα, άλλα και δυό την
εβδομάδα μου γράφουν άλλοι, κι' όχι μόνο
καμιά άδικησία δέν βλέπω σ' αυτό, παρ'
άπεναντίας έχω μεγάλη εύχαρίστηση. Χαί-
ρω πολύ που οί νέες μου φίλες είναι τόσο
έθουσιασμένες μαζί μου. Γράψε σ' εκείνη
που μένει σ' ά Ψαρά, πώς περιμένω.

Ό, πόσο λυπήθηκα για τό θάνατο του
καλού σου πατέρα, *Ολιμμένο Χαμόγελο*!
Ναί, ήταν ο παλιός μου 'Ιάσων, κι' αυτός
βέβαια σου έπένευσε την άγάπη που μου
έχεις — αυτήν που τώρα στην όρφάνια σου
σου δίνει τόση παρηγοριά... Και γι' αυτό
είμαι βέβαιη πώς θα κρατήσης την ύπό-
σχσή σου και δέν θά κάρεις πάλι ένα χρό-
νο νά μου γράψεις...

Και σά σένα, *Βολιώτικο Διαβολάκι*,
τά πιο εγκάρδια συλλυπητήρια. Ναί, νά
μου γράφεις τώρα πιο συχνά, νά καταγίνεσαι
μαζί μου περισσότερο, σ' αυτό θά βρούκω
άκόμα πιο παρηγοριά. Χαίρω που πήγες
καλά στους διαγωνισμούς. Κι' ακόμα που
σ' εύχαριστεί τόση ή έφταινή μου ύλη.

Πάλι δυσανάγνωστο τό γράμμα σου,
Σίγκοφριν, και με πολύ κόπο διάβασα
αυτές τις λέξεις που δέν έννοεις. *Ουτοπία*
είναι κάτι τό χιμαρικό, τό φανταστικό,
και *ουτοπιστής* ο φαντασιόκοπος. *Πεο-
σμοισμός* είναι ή άπαισιόδοξη φιλοσοφία
και *πεοσμοιστής* ο κατά σύστημα άπαι-
σιόδοξος. *Αυρικός* είναι ο ποιητής που
μιλεί για τά αισθήματά του, που φάλλει
τις χαρές του, τούς πόνους του, τά πάθη
του, και γι' αυτό *υποκειμενικός*, και όχι
άντικειμενικός, όπως είναι ο ποιητής
που ιστορεί πράγματα, που δηγείται πο-
λέμους ή άλλες ιστορίες, *ο έπικός* ποιη-
τής σαν τον Όμηρο. Ό *δραματικός* — ο
ποιητής δηλαδή που γράφει για τό θέα-
τρο — είναι και τά δυό μαζί.

Νενούλα Σοφianoπούλου, πολύ μ' εύ-
χαρίστησε τό γραμματάκι σου. Έχεις πολ-
λά φίλια από τον θείο σου, τη θεία σου,
την κ. Σενοπούλου και τον κ. Σενοπούλο.
Νά μου γράφεις κάπου-κάπου και νά μου
λές τις έντυπώσεις σου άπ' αυτά που με
τόσο ήλιο διαβάζεις.

Έξηγείται εύκολα, *Κυρίαρχε του Σύμ-
παντος*, Σταθμός είναι και στη Ρώμη, είναι
και στο Μπαρι. Συνδέονται, έπικοινωνούν, κι'
έτσι πολλές φορές ο κ. Ζώρας, που διευ-
θύνει τις ελληνικές έκπομπές, μπορεί νά
διαβάζη από τη Ρώμη ό που μένει. Όσα
σωστά τά έγραψες στην «Ελεύθερη Γνώμη»
ο κ. Αιδωρίκης. 'Ελάβα τό κομμάτι σου
και θά τό διαβάσω με τη σειρά μου. Κάθε
τετράδιο Μ. Μυστικών τιμάται δρ. 1, 20
και χωριστά τά ταχυδρομικά τέλη.

Η *Αττί* *Γράμ* μου γράφει πώς εγώ
την έκαμα... άτακτη! Γιατί όταν κάνεις
καμιά άταξία, ή μαμά της την κλείνει
σέ μιά κάμαρα μαζί μου. Κατάλαβαντε
τώρα πόσο γλυκεία της είναι αυτή, ή τι-
μωρία και πόσο συχνά την προκαλεί. Και
ποιός φταίει; «'Η ή μαμά μου, λέει, και
ή Διάπλασις, ή ή Διάπλασις και ή μαμά
μου. 'Εγώ καθόλου. Και έξερεις κι' έν' άλλο
που σκεφθήκα; «'Αμα μεγαλώσω και γίνω
μαμά, δέν θά κλείνω τά παιδιά μου μαζί
με τη Διάπλασι άλλα με τη Γραμματική.
'Ετσι μόνο θά φρονιμέσουν και δέν θά
τραβώ, τι τραβώ τώρα ή μαμά μου». —
«Γ. Γ. 'Εγώ δέν συνηθίζω νά γράφω ύστε-
ρόγραφα, γιατί δέν είναι άφηρημένη. 'Η
Ίδια». — Γ. Γ. bis. 'Ακούς νά έχω νά
συγχαρώ τον κ. Παπαδόπουλο για τό Με-
τάλλιο της 'Ακαδημίας! 'Αφηρημένη βλέ-

πεις... 'Ας είναι. στάλλο γράμμα, μην
του πεις τίποτα. 'Η Ίδια». — Γραμματικά,
έ; Θάλεγε κανένας πώς της τόγραφε ή...
Γιούνη 'Αμποτ.

Η *Μεγάλη Έλλάς*, που είχε νά φανή
τόσον καιρό, με άποζημιώνει σήμερα μ'
ένα ωραίοτατο γράμμα, όπου, άνάμεσα
στάλλα, γράφει: «Και τά δυό μυθιστορή-
ματα του Βέρν που δημοσιεύθηκαν τελευ-
ταία ήταν πολύ καλογραμμένα» με μόνο
μεταφραστές της άξιας του κ. Σενοπού-
λου θά μπορούσε νάποδώ με τόση τέχνη
και φυσικότητα τούς πανέσπυνους αυτούς
διαλόγους και νά μās παρουσιάσει ολοζών-
τανα τά πρόσωπα του έργου, και μάλιστα
έκείνον τον 'Αντιφάρ! Κι' αυτές ίσως εί-
ναι ο λόγος που δέν έπισκιάσθηκε από τό
άριστοέργημα «Μπαρμπα Μακροπόδης».

Τί κρίμα που θά τελειώσουν τόσο γρήγο-
ρα τά πνευματώδη, τάφελότατα γράμ-
ματα της Γιούνης!... > 'Ε, δέν θά τε-
λειώσουν και τόσο γρήγορα. Και μάλιστα
τό τέλος θά είναι πολύ άλλοιότιμο παρ'
όπως τό φαντάζεται ή *Μεγάλη Έλλάς*...
'Η Ίδια φρονεί ότι τό λυνών έπικράτης
νά γράφατε με ύψilon (κι' όχι έψιλον
γιώτα από τό λείως, λειάινω) γιατί ίσως
προέρχεται από τό λύνω, διαλύω. Πιθανόν.

Δο μόνα καλά μου παιδιά έχω νά εύ-
χαριστήσω σήμερα για έσοπάθωμα: την
'Ελένη 'Αλ. Κουτοσοδότη και τη Μπου-
μπιλ (που της εύχομαι και περαστικά).
Στό έρχόμενο άς έλπίσω πώς θάχω περισ-
σότερα...

*Σανθό Μαέστρος, Τζίν-Τζίν, 'Αφρι-
σμένο Κύμα, Κουκουράτσα, Πρωινό
Κελάδην, Μελαγχρονή Κατάσκοπε,*
'Ορειβάτη — νεί μου φίλοι ή παλιοί που
τώρα μπαίνετε στην κίνηση, με πολλή χα-
ρά διάβασα τά πρώτα σας γράμματα και
σας ένέκρινα, καθώς θά είδατε, τά ψευδών-
υμά σας. 'Ελπίζω νά μου γράψετε συχνά.

Σ' άλλους δέν έχω σήμερα τόπο νάπαν-
τήσω. *Σφρίτζ, Αετή Καρδούλα, Ζουζού,*
Πουπέ, 'Υδραίοπουλο, Μπατεροφλάυ,
*Γαρύφαλλο, Βασιλίσσα Νεφερίτη, Ζα-
κυνθινούλα* κτλ. κτλ. θά περιμένετε ως
τό έρχόμενο.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

'Απορρίπτονται: «Όνειρο όρφανού»
του Παιδιού της Ζούγκλας. Καλογραμ-
μένο άλλα άπίθανο. Θέλει νά συγχύσει
με μέσα χιλιόμετρα χειρισμό. Και μιά πα-
ρατήρηση για όλους: Προσέχετε τη γλώσ-
σα που μεταχειρίζεστε. Βλέπω πολλές
ακυριολεξίες τώρα τελευταία. 'Ανεφερα
μερικές και σέ προηγούμενο φυλλάδιο, σή-
μερα συνάντησα και άλλες» π. χ. «άνω-
παρκτος» δέν λέγεται για ένα πράγμα, άν-
θρωπο ή ό,τι όποτε άλλο που δέν ύπάρ-
χει πιά, άλλα για κάτι που δέν ύπάρχει
καθόλου και δέν όπηρες ποτέ. Λέμε π.χ.
«Φοβάται άνωπαρκτους έχθρούς», ή «ή πε-
ριουσία που λέει πώς έχει είναι άνωπαρ-
κτη». Ποτέ όμως δέν λέμε «ή άνωπαρκτη
μανούλα» άλλα ή χαμένη ή ή πεθαμένη.
Κατάλαβες, *Παιδί της Ζούγκλας*; — «Με-
γαξέδες» (χωρίς ύπογραφή). 'Υπερβολικό και
άπαισιόδοξο χωρίς λόγο. Γράφετε πιο εύ-
θωμα. — «Τό Γυνάκειον» του Αιθέριου. 'Ός
Ίδία πολύ συμπληρωτικό και άφελότατο.
'Αλλ' έντελως άτεχνο. 'Ας γράφη ο Αι-
θέριος τό έργο του στο πεζό. 'Ισως νά τό
πετύχη περισσότερο. — «Τό Πετραχτήρι»
του Χιμαρικού. Δέν άναπτύσσεται άρι-
στά τό θέμα, άλλωστε κομμάτια που κο-
ροΐβουν τούς μεγάλους δέν είναι κατάλ-
ηλα για τη Σελίδα. — «Στην άγαπημένη
μου άδελφή» της 'Αγνούλας. Δέν είναι
καλά διατυπωμένο κι' έτσι μόλις στο τέ-

λος καταλαβαίνει κανείς πως ή αδελφή λείπει γιατί παντρεύτηκε. Δεν μπορεί να διορθωθεί και να ξανασταλή; — «Στιγμές τύφης» του Α. Γ. Κ. Έχει μερικές καλές ιδέες, κάτι δείχνει. Αλλά ή γλώσσα του είναι εξεζητημένη και ή στιχουργία του πολύ ανώμαλη και άπεριποίητη, και μερικές φράσεις μπαίνουν μόνο για παραγέμισμα. — «Στην Ιστορία» του Νεαρού Ηροδότου. Επηρεασμένο και στον ρυθμό και στην διατύπωση από τον Παλαμά, γι' αυτό όμως είναι μάλλον αξιέπαινος ο Ν. Η. γιατί σε ώριμα σημεία οι στίχοι του παρουσιάζουν, στον τονισμό ιδίως, εξαιρετική πρωτοτυπία. Η γλώσσα όμως είναι ανώμαλη, πολλές φράσεις επαναλαμβάνονται κάθε τόσο χωρίς λόγο, ή τεχνική του δεν είναι παντού άρτια και τέλος είναι γενικά γραμμένο σ' ένα ύψος στοιφώδες. «As εξακολουθήσει ο Ν. Η. Ασφαλώς τα κατοπινά του ποιήματα θα είναι καλύτερα. — «Στη φλη που έφυγε» της Φ. Σ. Υπερρωμαντικό, υπερλυρικό και πολύ εκτεταμένο. Πολύ μεγάλα κομμάτια δέχονται τώρα στη Σ.Σ.Σ. με τον περιορισμένο χώρο που έχουμε. — «Ο άγροτικός βίος» του Συριανού. Γλώσσα υπερκαθαρεύουσα. Δεν έχει ενδιαφέρον για τη Σελίδα. — Θα εξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Αθως, ά.(ΜΠ). Αδελαίς, κ. (ΓΦ). Νηρηίς, κ. (ΚΚ). Προϊνό Κελάδης, κ. (ΕΣ). Γιούντη, κ. (Κ). Χρυσή Έλπίδα, κ. (Γ). Καπετάνισσα Χατζίνα, κ. (ΙΜ). Μαριονέτα, κ. (ΣΠΟ).

Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: Κερυνειωτάκι, ά.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: Πέτρον Π. Τέρναν (μετά χαράς! ο Όδηγος δρ. 6, τό Λυσόχαρτο δρ. 3,50' σέ συγχάρω και για τό άριστα περιμένω) Πτολεμαίς Αδελαίς Νηρηίς (ευχαριστώ για τα καλά εξετάσεις τις παραγγέλεις ευχομαι τα βέλτιστα στο Σύλλογό σας) Άγγριμ (έστειλα Σήμα και 9 τετράδια) Πούλιαν (πολύ καλοί οι βαθμοί σου) στα Νέα Έλληνικά μόνο ύστερείς, αλλά όταν, καθώς λές, καταγγίνοσαι μαζί μου, θα προχωρήσεις) Σπουρηγίτάνι (είδες τί καλό δώρο σου έκαμε ή γιαγιά, για νάχης καλούς βαθμούς στον έλεγχο σου: έναν τόμο μου και... ποιός τη χάρη σου!) Παναγιώταν Δ. Φάσσου (έστειλα και περιμένω) Νάντια (έλαβα, ευχαριστώ) να τα έκαστοτήσης!) Σίρλεϋ Τέμπλ (πολύ χάρηκα γι' αυτά που μου γράφεις: ναί, να εξακολουθήσεις και για τη Σελίδα βέβαια να μου στείλεις) Άστραπόβρογγο (λυσόχαρτο έστειλα. Συλλογή Άσκήσεων θα στείλεις άμα ιδής την προκήρυξη του νέου Διαγωνισμού: θάργηση άκόμη) Ηλέκτραν (ό «Μπαρμπα-Μακρυπόδης» που σέ ξετρέλλανε, θα τελειώσει μετά την Δ' έξαμηνία οι «Περιπέτειες» με τό χρόνο έλαβα και τό κομμάτι) Παράξενη Μικρούλα (έστειλα 10 τετράδια: τις λύσεις μπορείς να τις γράφεις και με καλό μαύρο μολύβι) Μάνον (τις έλαβα έχεις πολύ δίκιο ή κλητική στη νέα γλώσσα είναι Μάνο, όπως Πάνο, Τάσο κτλ.) Σεληνιώτικε Βράχε (δεν φταίω δημοσιεύω τις Άσκήσεις σου με τό ψευδώνυμο που σ' ό έδωκε σημείωσε στη Συλλογή σου και μία που ή δημοσίευση άρχισε μ' αυτό, μ' αυτό θα εξακολουθήσει για να μη γίνει σύγχυση: δεν πειράζει κιόλα) Ξανθήν Κρητικοπούλαν, Γελαστόν Υπολοχαγόν κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 20 Ματίου, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΚΕΙΑ του 278ου Διαγωνισμού. Αί λύσεις του φυλλαδίου τούτου δεκται μέχρι της 28 Ματίου.

191. Διξίγοιφος

Έπίρρημα λιγάκι κολοβώνω,
Μ' ένα θεό των Αιγυπτίων ένώνω,
Και βασιλέα σου κάνω όμηροικό,
Μεγάλο μ' με τέλος τραγικό.
Ροδία

192. Συλλαβόγοιφος

Τό πρώτο μου είναι νότα,
Τό δεύτερο φωτίζει,
Και βασιλέα ό λύτης
Στό σύνολο άντικρύζει,
Που τό παρόξενά του
Τά μυθικά γνωρίζει.

Αδωά Υπαρξίς

193. Μεταγραμματισμός

Βγάτω Σίγμα, βάζω Ρω,
Μά θεά πάλι θωρώ
Μόνο που έγινε Έλληνίδα
Κεί που άλλ' είχε πατρίδα.
Βεδουίνος

194. Αίνιγμα

Γνωστό σου βλέπεις ποταμό
Στάρσενικό μου
Άγριο, τό βόισκες στο δρυμό
Τό θηλυκό μου.
Κίτρινη Άράχνη

195. Άσχη

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

196. Έπιγραφή

ΜΙΣΜΙΑΙΕΑΕ
ΟΟΟΟΟΙΕΠΛΖΙ

Ζητείται ή ανάγνωσις.

Πρίγκιψ Σερνίν

197-201. Μαγικόν Γράμμα

Τη άνταλλαγή ένός γραμματος εις έκαστην των κάτωθι λέξεων δι' ένός άλλου, πάντοτε του αύτου, τά σχηματισθούν άνευ αναγραμματισμού άλλαι τόσαι λέξεις:

βάτος, λόφος, Πάφος, Μάιος, άξων.
Γαρυφαλλο

202. Έλλιποσύμφωνον

ωι - αιο

Άνθος Άνεμώνης

203. Γρίφος

α κιρ τος
α α κιρ κιρ υίος τος τος
γñ :: υίοι χρ
α α κιρ κιρ σ' ους τος τος
α κιρ τος
Λευκοπυργιώτης

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσεων του φύλλ. 2

8. Όσιρις (δς, Ιρις). — 9. Χαλάζι (χά, λά, ζε). — 10. Βίος-βόος. — 11. Το κουτάλι στο στόμα.

12. Ι ΚΩΣ ΚΩΝΟΣ ΑΝΟΙΕΙΣ ΓΙΒΡΑΛΤΑΡ Σκόρος). — 22. Άγαπάτε άλλήλους. — 23. Πάντων μάλιστα αίσχύνον σαυτών (Πάν, τόν, μαλ εις τά, ές χι νού, σ' αφ τόν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΣ'—231]

Βραδύμεν Κωνσταντίνον ΙΒ'. Έλα-
χιστους στείλοντας ευχαριστούμεν θερ-
μώς. Εύγενές Ιδανικόν, Ηλέκτρα

[ΛΣ'—232]

Καλή μου Μαρίνα Φ., πιστεύω να
διαλύθηκε κάθε άνησυχία σου.
Άγνούλα

[ΛΣ'—233]

Αγαπητή Χαδιάρα, γράμμα με φωτο-
γραφίες πήρες;
Άγνούλα

[ΛΣ'—234]

Διαπλάσσοιλα-ες, μπαίνοντας στην κί-
νηση προκηρύσσω διδραχμο μηνιαίο
διαγωνισμό ήθοποιών. Βραβεία έκλεκτά.
Στείλατε: Φαρμακείον Κουστουκίδου, Μυ-
τιλήνην, διά:

[ΛΣ'—235]

Ποιός θα μου άρνηθώ ένα τετραδιάκι
Μ. Μυστικών; Γκλόρια; Τζέννη

[ΛΣ'—236]

Παρατείνουμε τον Διαγωνισμό μας
(ΛΣ'—163) έως τις 25 Άπριλίου.
Περιμένουμε από όλους-ες στη διεύθυνση:
Νίνα Ζαρίφη, Φυλής 5, Άθήνας, διά:

[ΛΣ'—237]

Ντέκεντιβ Χ, ή Ζουζού δεν λέγεται
Παπακυριακοπούλου (Διαπλ. Βεβαιό-
τητα). Μάθε, άκόμη, ότι δεν «χαθήκαμε»
γιατί δεν αποκαλύπτεται — και μάλιστα
από ανθρώπους σάν και σένα — ή...

[ΛΣ'—238]

Παιδιά, περιμένω απ' όλους Μικρά Μυ-
στικά. Χάνα! Καλίσάκη; Ζητώ ά-
νανέωση φίλιας. Δ/σις: Κουλουριώτου 224,
Πειραιεύς. Αθως (δ καλός Συρκοφ)

[ΛΣ'—239]

Παναγιώτη Γόντικα, αλληλογραφού-
μεν, Δ/σις: Έβλην Γκαμαλάκη, Ήρά-
κλειον Κρήτης, διά:

[ΛΣ'—240]

Αγρίμ=Κούνδουρος έτοι δεν είναι; Βρές
με. Ξανθή Κρητικοπούλα

[ΛΣ'—241]

Αναλλάσσω Μ. Μυστικό με όλες τις
Διαπλάσσοιλας. Δ/σις: Ρίτσαν Α. Γεωρ-
γιοπούλου, Κόρθιον Άνδρου, διά:

[ΛΣ'—242]

Ευχαριστώ θερμά όσους-ες με συνεχά-
ρηκαν για τον προβιδασμό μου σέ συ-
νεργάτη της Διαπλάσεως.

[ΛΣ'—243]

Σταμ-Καλ (Μαράντος)
Κίτρινη Άράχνη, ήταν επόμενο να
συμείη για να υπάρχη στάδιον στο
βουδο παιχνίδι να εξελίσσεται... άνευ
έμποδίων και περιπλοκών.

[ΛΣ'—244]

Λάνα, ένόμισες λοιπόν πως έχω...
κομμουνιστικές ιδέες; Μά όχι, κάθε
άλλο, τό ψευδώνυμό μου έχει κάποια...
άλλη σημασία. Κόκκινος Τοξότης

[ΛΣ'—245]

Αναλλάσσω τετραδιάκια με όλα τα
Διαπλάσσοιλα-ες. Γράψατε: Τάσον Κυ-
ριακίδη, Μαραθώνος 65, Άθήνας, διά:

[ΛΣ'—246]

Φίλημα Σκιάς-Μύρτις=άχώριστος φί-
λες... Ντόριαν Γκρέϋ, θά περιμένω
άκόμα Μ. Μ.;

[ΛΣ'—247]

Πούπουλο